

บทนำ

บรรดาครูอาจารย์และนิสิตนั่งพับเพียบพนมมือ น้อมจิตรำลึกถึง
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ตลอดพิธีไหว้ครู แม่หลับตาก็ยังรับรู้ได้ถึงเสียงบรรณกรรมและ
เพลงบรรเลงของวงปี่พาทย์ ไหนจะกลิ่นธูปและเครื่องหอมตลบอบอวล
ชวนให้ชวนอ่อนทั่วร่างลูกเกรียว

“ศรี...ศรี วันนี้เป็นวันดี ขอให้เจริญศรีสุขสวัสดิ์ ตั้งใจปฏิบัติ
น้อมสการพระชินสีห์ ยอกรขึ้นเหนือเกล้า ประณตนิ้วดุษฎี คุณพระปก
เกศี ทุกคำเข้าและเพลงางย อนึ่งข้าจะไหว้ พระอิศวร พระนารายณ์ เทพ
และเทวดาทั้งหลาย ทั้งบิดามารดา คุณครูบาอาจารย์ ที่ท่านได้สั่งสอนมา
ขอคุณครูจงรักษา ให้ข้าพเจ้าอยู่เย็นเป็นสุข...พุทโธสวัสดิมีชัย รัมโม
สวัสดิมีชัย สังโฆสวัสดิมีชัย”

ภายหลังเสร็จพิธีสงฆ์และพิธีไหว้ครูของคณะนิสิตในสาขา
ดุริยางคศิลป์ไทยและสาขานาฏยศิลป์ประจำมหาวิทยาลัย ถัดไปจึงเป็น
ภาคพิธีครอบครู

เสียง “เพลงหน้าพาทย์เสมอเถร” โดยการบรรเลงของวงปี่พาทย์
ดังไปทั่วบริเวณเรือนไทยริมสระบัว ผู้ประกอบพิธีซึ่งหนุ่มสาวหนุ่มสาว สมมุติ
ตนเป็นพระภคตฤๅษีเดินเข้าสู่มณฑลพิธี จากนั้นภาคพิธีครอบครูให้แก่
เหล่านิสิตจึงเริ่มขึ้น

ผู้เข้าร่วมครอบครูสวมเสื้อขาว นุ่งโจงกระเบนแดงคาดเข็มขัดเงิน

ใครที่ผมยวาก็เกล้ามวยต่ำไว้เรียบร้อย แต่ละคนนั่งพับเพียบพนมมือรอให้ผู้ประกอบพิธีครอบเศียรครูทั้งเจิมจุณและตัดใบไม้มงคล ได้แก่ ใบมะตูม หญ้าแพรก และใบเงินใบทองที่มัดเป็นข้อ

ตลอดพิธีการ ทุกอย่างดำเนินไปได้ด้วยดี กระทั่งถึงคราวนิลิตสาวรายสุดท้าย เรื่องราวไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น

“นาฏยา”

นิลิตสาวผู้ถูกเรียกชื่อคลานเข้าไปนั่งพับเพียบลงด้านหน้า ในใจตื่นเต้นตกประหม่า ทั้งหวาดหวั่นดวงตาที่ถูกเขียนบนหัวโขนเศียรครูในมือผู้ประกอบพิธี กระทั่งพนมมือน้อมศีรษะลง เพื่อให้ผู้ประกอบพิธีเตรียมครอบเศียร อยู่ๆ ลมแรงจากภายนอกก็พัดเข้ามาในเรือนไทย

สายลมนั้นผ่านเพียงวูบ แต่สามารถพัดเศียรครูให้หลุดมือผู้ประกอบพิธีกลิ้งไปบนพื้นเรือน!

วงปี่พาทย์ที่กำลังบรรเลงดนตรีหยุดชะงัก มีระนาดเอกพลัดทำไม้ตีหลุดกระดอนด้วยความตระหนก เหล่านิลิตและอาจารย์ที่นั่งพับเพียบพนมมือต่างพากันส่งเสียงฮือแตกตื่น จนนิลิตหนุ่มจากสาขาดุริยางคศิลป์ไทยคลานเข้าไปยกเศียรครูขึ้นจบศีรษะราวจะขอขมาทุกสายตาจึงหันไปมองนิลิตสาวผู้เตรียมครอบครูเป็นตาเดียว

แววตาของนครบข้างเต็มไปด้วยความงุนงงระคนคาดไม่ถึง ส่วนนิลิตสาวหันซ้ายแลขวาอย่างไม่เข้าใจเกมกังวล หล่อนไม่สามารถอธิบายเหตุการณ์เมื่อครูได้ แต่แนชัดในความรู้สึก ขณะกำลังน้อมศีรษะลงเพื่อครอบเศียรครู เด็กสาวกลับสัมผัสได้ถึงบางสิ่งที่กระทบผ่านหน้าผากเหมือนมีใครบางคนจงใจปิดเศียรครูให้พ้นจากศีรษะของหล่อนไป

แต่จะเป็นใครเล่า... หล่อนไม่เห็นแม่ ‘เงา’ ใครสักคน!

1

ภายหลังจบการกล่าวชื่นชมคณะตัวแทนที่นำความสำเร็จมาให้
ผู้อำนวยการก็คืนไมโครโฟนแก่ครูหนุ่มผู้ดำเนินรายการ จากนั้นเด็กสาว
ทั้งสี่ซึ่งเตรียมการพื่อนรำก็ค่อยๆ เคลื่อนขบวนแถวไปที่ลานหน้าเสาธง
แสดงการรำรำที่นำชื่อเสียงระดับประเทศมาสู่โรงเรียนให้ทุกคนได้ชม

นางรำในวัยเรียนแต่ละคนแต่งกายพิถีพิถัน ผมยาวเกล้ามวยแซม
ดอกกล้วยไม้สีขาว เหมือนสีเสื้อแขนกระบอกคอตั้ง ผ้าสไบทอที่ห่ม
เฉวียงไหล่เป็นสีแดงสดเข้ากับเชิงชั้นตีนจกยาวกรอมพื้น

ขณะรำว่า สองมือสองแขนก็กริดกรายซดซ้อย เข้าจังหวะย่างเท้า
และเอนตัว การเคลื่อนไหวของแต่ละคนพร้อมเพรียง ล้อเพลง “ซอบัน
ฝ้าย” ที่บรรเลงโดยวงสละล้อซอซึ่ง มีเหล่านักดนตรีหนุ่มสาววัยเรียนใน
ชุดไต้สีขาว คอยควบคุมจังหวะอยู่เบื้องหลัง

ยกรประนมหัตถ์

กราบจีบจัดบิดบัวบาน

ขึ้นบังสุริยกานต์

จับม้วนไหมให้เข้ารอย

สาวไว้ใส่คู่คอก
 คลีปมออกหยิบใช้สอย
 พงกระสวยเล่นลายรอย
 จึงสาวไหมไว้รอบตัว

แต่ละท่งทำลั่นไหลสอคล้องเป็นจังหวะ บรรดาครู นักเรียน
 รวมถึงเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานต่างๆ ของโรงเรียนที่มาชมต่างมองด้วยความสนใจ

กระทั่งการพ่อนสาวไหมของตัวแทนนักเรียนที่ชนะการประกวด
 ดนตรีนาฏศิลป์ระดับประเทศจบลง เสียงปรบมือก็ดังเกรียว บรรดานางรำ
 และนักดนตรีต่างพากันลุกขึ้นไหว้ขอบคุณด้วยความยินดี

“สวยงามสมกับรางวัลชนะเลิศระดับประเทศใช้ไหมครับ ถ้าอย่าง
 นั้น...ขอเสียงปรบมือให้คณะช่างพ่อนช่างซอ ตัวแทนโรงเรียน ที่คว้า
 รางวัลชนะเลิศการประกวดดนตรีนาฏศิลป์ระดับประเทศอีกครั้งครับ”

ครูหนุ่มผู้ดำเนินรายการเดินกลับเข้ามาที่หน้าเสาธง ผายมือไปยัง
 กลุ่มนางรำและนักดนตรีที่ยืนอยู่อย่างภาคภูมิใจ

ทุกคนปรบมือยินดีกับการคว้ารางวัลระดับประเทศมาครอบครอง
 ด้วยทราบดีว่านอกจากเป็นเกียรติเป็นศรีแก่โรงเรียนแสงพระทีปพิทยาคม
 โรงเรียนมัธยมศึกษาประจำอำเภอในจังหวัดเชียงรายแห่งนี้แล้ว ยังถือเป็น
 สิ่งสำคัญที่สร้างความเชื่อมั่นให้แก่ประชาชนซึ่งจะส่งบุตรหลานเข้า
 เรียน ทั้งยังเป็นการกระตุ้นตีผลงานความสำเร็จให้บรรดาองค์กรการศึกษา
 ที่มีส่วนควบคุมดูแลได้ประจักษ์ซึ่งศักยภาพ

โรงเรียนมัธยมศึกษาประจำอำเภอแห่งนี้กำลังเฟื่องฟูถึงขีดสุด
 แม้ในเรื่องวิชาการจะไม่สามารถเทียบกับโรงเรียนมัธยมศึกษาประจำ
 จังหวัดอื่นๆ ได้ ทว่าในเรื่องของดนตรีนาฏศิลป์ ที่นี่กลับกลายเป็นคู่แข่ง
 ที่นำหาวดกลัวของทุกโรงเรียนในจังหวัดเดียวกัน

เป็นที่ทราบกันว่า โรงเรียนในจังหวัดเชียงรยหลายโรงกำลัง
ขับเคลื่อนแข่งขันกันอย่งดุเดือด แต่ละโรงพยายามสร้างความโดดเด่น
เพื่อเป็นหนึ่งในจังหวัด ในภูมิภาค ทั้งยังหวังว่าจะไปไกลถึงระดับประเทศ

เพราะฉะนั้นระบบการบริหาร การศึกษา รวมถึงผลงานครูและ
นักเรียนภายในโรงเรียนต่างๆ จึงถูกนำมาพัฒนาปรับปรุงเพื่อสร้างความ
โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ แต่ที่ได้รับความมาตลอดระยะเวลาหลายสิบปี
ก็คือโรงเรียนประจำจังหวัด

ความแข็งแกร่งของบุคลากร การบริหาร รวมถึงวิชาการความรู้
ทำให้โรงเรียนมัธยมศึกษาประจำจังหวัดเชียงรยเติบโตและมั่นคง ส่งผล
ต่อค่านิยมการส่งบุตรหลานเข้าเรียน ทว่าขณะเดียวกัน ในช่วงเวลาแห่ง
ความรุ่งโรจน์ของโรงเรียนประจำจังหวัด แสงประทีปพิทยาคม...โรงเรียน
ประจำอำเภอแห่งนี้ กลับเติบโตทัดเทียมในลักษณะก้าวกระโดด และ
กลายเป็นคู่แข่งที่น่ากลัวขึ้นมาภายในไม่กี่ปี

แม้สถานการณ์ภายนอกจะดูสงบและเต็มไปด้วยมิตรภาพ ทว่า
ทุกคนทราบวาลึกลงไป กลับมีสงครามการขับเคลื่อนทางการศึกษาของ
ทั้งสองโรงเรียนปะทุอยู่ ฝ่ายหนึ่งคือโรงเรียนประจำจังหวัดที่มีเกียรติยศ
ศักดิ์ศรีเก่าแก่เป็นเดิมพัน ขณะที่อีกฝ่ายคือโรงเรียนประจำอำเภอที่มี
บุคลากรมากฝีมือเป็นแม่ทัพ

โดยเฉพาะในสาขาวิชาดนตรีและนาฏศิลป์

“และบุคคลสำคัญที่อยู่เบื้องหลัง ผลักดันฝึกซ้อมบรรดาช่างพ้อง
ช่างซอ ทั้งยังคอยดูแลตัวแทนของเราในทุกการประกวด บ่อยครั้งที่ต้อง
ความเหน็ดเหนื่อย” ครูหนุ่มผู้ดำเนินรายการวันจ้งหะ จากนั้นจึงหันไป
มองหาใครบางคนที่ได้ต้นนนทรีใหญ่ริมสนาม กระทั่งเห็นร่างสโอดสอง
ยืนอยู่หลังแถวนักเรียนที่นั่งชมการแสดง ครูหนุ่มจึงกล่าวชื่อที่ทำให้ทุก
คนในโรงเรียนต้องหันไปมองเป็นตาเดียว

“ขอเชิญครูนนุช คำน้อย ครับ”

สิ้นคำเรียกเชิญ สายลมเย็นปลายฤดูหนาวก็หอบกลีบดอกนทรีที่ร่วงกระจายใต้ต้นไม้ให้ลอยฟุ้ง ราวจะต้อนรับครุณงนุชที่ค่อยๆ เดินออกมายังบริเวณลานหน้าเสาธง

ผมยาดำลัษณ์ถูกรวบตึง กัดด้วยปืนทองรูปขนหางนกยูงประดับอัญมณีเป็นแววหางนกยูง เผยดวงหน้าเรียวรีผุดผ่องให้ปรากฏกระจ่าง ยิ่งมีกลีบดอกนทรีเหลืองโรยร่วงตลอดทางเดินไปหน้าเสาธง ทุกคนที่เฝ้ามองก็ได้แต่นั่งงัน

เช้าวันนี้ครุณงนุชสวมเสื้อลูกไม้แขนสามส่วนติดระบายผูกโบกระจริด ท่อนล่างนุ่งเป็นชิ้นดินจกล้านาพื้นแดงสด ไม่ว่าจะมีมองพิศหรือมองผาด ก็ดูงามเด่นเหนือครุสตรียในโรงเรียน ยามคลี่ยิ้มบางๆ รอยยิ้มคล้ายมีมนตร์สะกดให้ทุกคนจับจ้อง ทุกท่วงท่าการเคลื่อนไหวงดงามราวจับประบาราฟ่อน

หล่อนได้ชื่อว่าเป็นครูนาฏศิลป์ที่งดงามและมีชื่อเสียงที่สุดในเชียงราย เพราะนอกจากวิทยฐานะครูเชี่ยวชาญพิเศษอันเป็นสิ่งเชิดชูเกียรติ ก็ยังเก่งกาจจนสามารถนำชัยชนะระดับประเทศกลับมาให้โรงเรียนเมื่อไม่นานมานี้

“ขอบคุณครูอำพลเจ้า”

เสียงขอบคุณและการปรากฏตัวของครุณงนุชทำให้ครุหนุ่มในชุดไต้สัขาวสะอื้นน้อยๆ ครั้นได้สติก็หันซ้ายแลขวา นึกสงสัยว่าครูสาวมายืนอยู่ข้างๆ ตั้งแต่เมื่อไร แม้บรรดาครู นักเรียนและเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ที่เขากวาดตามองอยู่ก็เช่นกัน ต่างคนต่างทำหน้างุนงงราวกับเพิ่งหลุดจากภวังค์

“ครูอำพลเจ้า?” ครุณงนุชเรียกซ้ำ ครุหนุ่มจึงหันไปยิ้มแก้แค้นแล้วรีบดำเนินรายการต่อ

“ครับ...และนี่ก็คืออีกหนึ่งท่านที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จในครั้งนี้ ครุณงนุช คำน้อย ครับ” ครูอำพลดำเนินรายการต่อไปอย่างลื่นไหล

ไว้พิรุณ ทุกท่วงท่าอาการที่แสดงออก เหมือนเหตุการณ์ตะลึงงันเมื่อครูไม่เคยเกิดขึ้น เว้นแต่นัยน์ตาคมกริบบนใบหน้าหล่อเหลาที่ยังคงชำเลืองมองครูสาวเป็นระยะ

นับแต่ได้รู้จักและทำงานร่วมกัน ครูอำพลรู้อยู่เสมอว่าครูสาวเป็นบุคคลที่ยากจะเข้าถึง คล้ายมีบางอย่างคอยโอบล้อม กีดกันตัวตนแท้จริงของหล่อนจากคนรอบข้าง เพราะฉะนั้นแม้จะได้พูดคุยใกล้ชิด ทว่ากลับเหมือนห่างกันแสนไกล

ครูหนุ่มเกลียดความรู้สึกแบบนี้ เกลียดจนพานโกรธใจหล่อนที่ยากยิ่งจะหยั่งถึง แต่อย่างนั้นก็เถอะ เขาก็ไม่อาจตั้งใจให้เลิกรักหล่อน แม้จะได้รับคำปฏิเสธมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม หรือต่อให้เห็นผู้ชายอีกคนแว่เวียนเข้ามาในชีวิตหล่อนสม่าเสมอ

“ขอเชิญครูงนุชพูดอะไรสักหน่อยครับ” ครูอำพลยื่นไมโครโฟนให้ครูสาว ท่าทางภายนอกแม้จะดูมั่นคงยิ้มแย้ม แต่เขารู้ดี มือของตนที่กำลังถือไมโครโฟนสั่นระริก ยิ่งใกล้ชิด อาการสั่นไหวยิ่งมาก จนอีกฝ่ายรับไมโครโฟนไปแล้วนั้นละ เขาจึงรีบชักมือกลับเพื่อปกปิดพิรุณของตน

“ความสำเร็จในครั้งนี้ไม่ใช่ของใครคนใดคนหนึ่ง แต่ครูเชื่อเสมอว่า...เป็นความสำเร็จที่ทุกคนมีส่วนร่วม” ครูสาวยิ้มหวาน เคียงข้างด้วยลูกศิษย์ชายหญิงซึ่งเป็นนางรำและนักดนตรีตัวแทนโรงเรียน หนึ่งในนั้นคืออานญา คำน้อย นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังจะสำเร็จการศึกษา และเตรียมตัวเดินทางไปเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัยเร็วๆ นี้

รอยยิ้มของครูงนุชทำเอาครูอำพลที่ยืนข้างๆ ลอบมองอย่างลึ้มตัว กระทั่งเสียงปรบมือดังสนั่น ครูหนุ่มจึงได้สติ

ไมโครโฟนถูกยื่นคืนแก่เขา ก่อนครูสาวจะกลับหลังหันเดินออกจากลานหน้าเสาธง พร้อมด้วยเหล่าลูกศิษย์ทั้งคณะนางรำและนักดนตรี ทว่าอยู่ๆ สายลมปริศนาก็หอบพัดเอากลีบดอกนนทรีที่หล่นเรียงรายตามพื้นให้ฟุ้งลอยโรยไล่หลังครูงนุชและคณะนักเรียนผู้ติดตามที่กำลังเดิน

จากไป

เป็นอีกครั้งที่สายตาของทุกคนมองเพียงครูนนุช เสมือนครูสาว มีบางสิ่งที่คอยดึงดูดทุกสายตาเอาไว้ ดูจว่าเสน่ห์นั้นจะอาบอยู่ทั่วร่าง ทุกจังหวะการเคลื่อนไหว

หรือไม่...ก็เป็นดัง ‘เงา’ ที่คอยติดตามตัวหล่อนอยู่ตลอดเวลา

กิจกรรมหน้าเสาธงยังคงดำเนินต่อไปตามตารางในมือของครูอำพล

ส่วนนักดนตรีและนางรำที่เสร็จสิ้นภารกิจก็พากันแยกย้าย ขนข้าวของ กลับขึ้นอาคารเรียนไม้สองชั้น ซึ่งถูกทาสีใหม่จนเอี่ยมอ่อง รอบอาคาร โอบล้อมด้วยสวนไม้ดอกไม้ประดับร่มรื่นสบายตา ด้วยฝีมือการจัดแต่งของครูและนักเรียนจากกลุ่มสาระการเรียนรู้เกษตรกรรม

เด็กหนุ่มสาวทั้งหมดช่วยกันลำเลียงเครื่องดนตรีและอุปกรณ์ขึ้นไปชั้นสองของอาคาร วางไว้ในห้องเรียนดนตรีนาฏศิลป์ตามคำสั่งของครูนนุช กระทั่งจัดวางทุกอย่างไว้เข้าที่เหมาะสม ครูสาวที่เพิ่งนั่งโต๊ะทำงานภายในห้องก็กล่าวชมทุกคน

“ทำได้ดีมาก เหมือนเมื่อคราวไปแข่งที่กรุงเทพฯ” คำชื่นชมจากคุณครูทำให้บรรดาลูกศิษย์อึ้งอัมมฤมิใจ ทว่าไม่นานครูสาวก็กล่าวถึงข้อควรติดต่อมา “แต่ครูขอติช่วงฟ้อนสักหน่อย ทำส่าวไหมช่วงยารอบตัว พวกเธอยังทำได้ไม่ค่อยดีนะ คิดเหมือนครูหรือเปล่า”

“เจ้า” บรรดานางรำอึ้งอัมมฤมิ รับคำเสียงอ่อย

เหล่านางรำต่างทราบกันดีว่า แม้พวกหล่อนจะฟ้อนรำได้ดังตาม จนสามารถนำชัยชนะมาให้โรงเรียน แต่เอาเข้าจริงก็ยังมีข้อบกพร่องมากมายนัก ทั้งไม่อาจอ่อนช้อยเรียกความสนใจได้เท่าการร่ายรำของครูนนุช แม้นาฏยซึ่งเป็นศิษย์เอกและบุตรบุญธรรมของครูสาวเองก็เถอะ ทั้งที่ถูกต้องงดงามอย่างดี แต่ก็ไม่วายถูกตำหนิเสียมากกว่าชม

“เออละ...ใครจะไปพักติมน้ำดื่มทำ ทำธุระหรือไปดูกิจกรรมที่หน้า

เสารงต่อกีไปได้ เดียวครูจะอยู่ตรวจสอบข้าวของเครื่องดนตรีก่อน” ครู
 หนุนชอนญูต บรรดานักดนตรีและนางรำจึงพากันไหว้ขอบคุณแล้วขอตัว
 ลงไปทำกิจธุระส่วนตัว เหลือก็เพียงนาฏยาเท่านั้นที่ยังนั่งนิ่ง ทอดสายตามองต้นนนทรีใหญ่ที่กำลังออกดอกสะพรั่ง ผ่านประตูห้องเรียนที่เปิด
 ต้อนรับสายลมหนาวปลายฤดู

เด็กสาวยังจำได้ดี เมื่อครั้งใกล้วันคล้ายวันเกิดตั้งโรงเรียนปีที่แล้ว
 ท่านผู้อำนวยการที่ได้ชื่อว่าเจ้ายศเจ้าอย่างยากหาที่เปรียบ กลับลงพามา
 อ้อนวอนขอให้ครูหนุนชอนญูตแสดงการรำรำ เพื่อเป็นเกียรติเป็นศรีในพิธี
 เปิดงานวันคล้ายวันเกิดตั้งโรงเรียนถึงห้องเรียนดนตรีนาฏศิลป์แห่งนี้
 เวลานั้นเป็นช่วงปลายฤดูหนาว ต้นนนทรีทั่วโรงเรียนผลิดอกออกช่อ
 สีทองอร่าม ฝ่ายครูสาวก็ตกปากรับคำอย่างว่าง่าย เตรียมซ้อมจำบรรบำ
 ตามความปรารถนาของผู้อำนวยการ

ครูหนุนชอนญูตเลือกเพื่อนสาวใหม่ในการแสดง เป็นการรำรำที่ถ่ายทอด
 วิถีชีวิตของสตรีล้านนากับงานฝีมือประเภทผ้าทอ ยอมรับกันว่ามีความ
 อ่อนหวานนุ่มนวลในทุกท่วงท่ากิริยาอาการเลียนแบบการสาวฝ้ายของ
 หญิงสาว และเพื่อให้เกิดความไพเราะเหมาะสมกับท่วงท่าการรำรำ
 ผู้คิดค้นปรับประยุกต์จึงใช้ชื่อเพื่อนสาวใหม่ในเวลาต่อมา

บรรยากาศในวันนั้นสดใสด้วยแสงแดดอุ่น กระทั่งวงล้อซอซึ่ง
 เริ่มบรรเลงเพลง “ซอปั่นฝ้าย” สรรพสำเนียงรายรอบก็เสียงลง พร้อม
 การปรากฏตัวของครูหนุนชอนญูต

ครูหนุนชอนญูตแต่งกายพิถีพิถัน สวมเสื้อแขนกระบอกคอตั้งสีขาวนวล
 สีเดียวกับดอกกล้วยไม้ที่เหน็บมวยผม สไบผ้าทอหม่นเฉียวไหล่เป็น
 สีแดงสดเข้ากับเชิงชั้นตีนจกยาวกรอมเท้า ดวงหน้าเรียวงามถูกแต้มแต่ง
 ประณีต เหมาะเจาะลงตัว แรกปรากฏบนเวที ทุกสายตาที่คอยเฝ้ามอง
 ก็นิ่งจันราวต้องมนตร์

สิ่งแวดล้อมรอบข้างดูจะเป็นใจอย่างประหลาด หมูต้นนนทรีทั้ง

น้อยใหญ่ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของโรงเรียนที่พากันผลิดอกออกช่อเหลือง
สะพรั่ง ทั้งกิ่งก้านดอกให้ร่วงโรยเกลื่อนพื้น ก็ถูกสายลมหอบพัดไป
บริเวณเวทีการแสดง ประหนึ่งดอกไม้ร่วงพรูที่ถูกโปรยมาจากฟ้า ชับให้
เวทีไม้ยกพื้นสูงเพียงบันเอว ดูสง่าหรืหว่ากว่าเวทีการแสดงใดที่นาฏยา
เคยพบ

บนเวที กระบวนรำของครูงนุชมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว
ทั้งการประสานมือกรีดนิ้วบิดบัวบาน ท่วงท่าการวนใหม่ ม้วนใหม่ และ
สาวใหม่ อิริยาบถต่างๆ เหล่านี้งดงามยากหาที่เปรียบ ทว่าในส่วนลึก
ความรู้สึกเล็กๆ ของนาฏยาที่กำลังเฝ้าดูการแสดง หล่องกลับรู้สึกถึง
บางสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใต้ความงามไร้ที่ติ

นาฏยาไม่แน่ใจว่าเพราะอุปาทานหรือภาพลวงจากแสงแดด
จึงทำให้มองเห็นเงาร่างของใครบางคนซ่อนตัวอยู่ในตัวของครูงนุช
แม้เพียงแวบ ทว่ากลับรู้สึกถึงสายลมเย็นเยือกที่พัดพัดจนขนอ่อนทั่ว
ร่างลุกเกรียว

หล่องเห็นผู้หญิงในชุดคาดอกนุ่งซิ่นต่อตีนยาว ผมหดกลับเกล้า
มวยทิ้งยาวลงข้างไหล่ ปักปิ่นลักษณะคล้ายขนหางนกยูงอย่างที่ครูงนุช
มักชอบใช้ ใบหน้าอำพรางไว้ด้วยหน้ากากสีขาว วาดลวดลายคิ้วตาจมูก
กับริมฝีปากสีแดงสด กำลังส่งยิ้มมาให้หล่อง

เงาผู้หญิงคนนั้นซ่อนตัวร่างครูงนุช ทั้งยังโยกย้ายพ้อนรำตาม
จังหวะการพ้อนสาวใหม่ในลักษณะคล้ายนาฏกรรมพม่า ภาพนั้นปรากฏ
และหายวับอยู่สองสามหนราวคลื่นสัญญาณภาพถูกแทรก

จากนั้น...เงาของครูงนุชก็ดูผิดปกติไป...จากที่เคยเป็น

เงาดำที่ทอดยาวตามแสงแดดส่อง ไม่ได้รำตามการเคลื่อนไหว
ของครูสาว ทว่ามันกำลังยืนตรง สองแขนค่อยๆ ยกขึ้น กลางแดดจัดจ้า
แล้วเคลื่อนเข้ามาหาหล่องทีละนิด

เวลานั้นความกลัวเข้าครอบงำ เด็กสาวหนาวสะท้านเหมือนรอบ

ข้างถูกโอบล้อมด้วยก้อนน้ำแข็ง คัดขยับหนีแต่ก็ไม่ง่ายอย่างใจนึก เพราะดูเหมือนทั้งตัวจะถูกตรึงยึดไว้ด้วยอะไรบางอย่าง กระทั่งเงาแขนทั้งสองข้างของครูณงนุชเคลื่อนผ่านฝูงชนที่กำลังชมการแสดงมาใกล้เพียงปลายคางของหล่อน เสียงคร่ำพลซึ่งเป็นพิธีกรดำเนินรายการก็ดังขึ้น พลอยทำให้เด็กสาวสะดุ้งหลุดจากภวังค์

‘ในที่สุดการแสดงก็จบลงไปเรียบร้อยแล้วครับ งดงามมากสำหรับการฟ้อนสาวไหมของคุณครูณงนุช คำน้อย ครูสาวแสนสวยเจ้าของรางวัลเหรียญทอง สาขานาฏศิลป์ระดับประเทศ ขอเสียงปรบมือให้แก่นักครูณงนุช คำน้อย อีกครั้งครับ’

เสียงปรบมือดังเกรียว ขณะที่เงาแปลกแยกพลันหายราวหมอกควันต้องกระแสนลม แม้พยายามพยายามมองหา แต่ก็ไม่พบใครนอกจากครูณงนุชที่กำลังยืนยิ้มรับเสียงปรบมืออยู่บนเวที

“นาฏ!”

“เจ้า!” นาฏยาร้องรับปลางสะดุ้ง ครั้นได้สติจึงหันซ้ายแลขวายาพยายามมองหาภาพเหตุการณ์เมื่อครู่ แต่กลับพบว่าตนกำลังนั่งอยู่ตามลำพังกับครูณงนุชในห้องเรียนดนตรีนาฏศิลป์

ให้ตายเถอะ...นี่หล่อนหวนคิดถึงเหตุการณ์ในอดีตอย่างนั้นหรือมิหนำซ้ำ ยังเป็นอดีตน่าหวาดกลัวราวเพิ่งเกิดต่อหน้า ด้วยหวนนึกถึงที่ไรชนอ่อนท้าวร่างก็พร้อมใจลุกเกรียว

ในความทรงจำเวลานั้น ดูอย่างไร...ครูณงนุชก็ไม่ใช้ครูณงนุชที่หล่อนรู้จักแน่ๆ

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

“เปล่าเจ้า” หล่อนส่ายหน้าแล้วชี้แจง “พอดีข้าเจ้ากำลังคิดอะไรเพลินๆ ว่าแต่แม่ครูมีอะไรให้ข้าเจ้าช่วยไหมเจ้า”

“บ่ ครูแค่จะถามเฉยๆ ว่าเตรียมพร้อมหรือยังกับการไปเรียนมหาวิทยาลัย”

คำถามซึ่งเต็มไปด้วยความห่วงใย ทลายความหวาดกลัวสงสัยเมื่อครูจันทดลีน นาฏยาก็รับซาบซึ้ง สัมผัสได้ถึงความเอ็นดูรักใคร่ที่ปรากฏในแววตาของครูสาว นี่ก็ขอบคุณโชคชะตาที่นำพาให้มาพบกับครูหงนุช เพราะนับตั้งแต่บิดามารดาของหล่อนเสียชีวิตจากอุบัติเหตุเพลิงไหม้บ้านทอดทิ้งหล่อน นาฏยาก็สิ้นไร้ไม้ตอก บรรดาญาติพี่น้องที่มีก็พากันกลุ้มรุมแย่งชิงสมบัติอันเป็นของบิดามารดาไปจนหมดสิ้น

เวลานั้นนาฏยาคิดว่าตนเองคงต้องตายเสียแล้ว เพราะไม่มีญาติคนไหนสงสารหรือเห็นใจหล่อนโดยแท้ ถ้าไม่ขับไล่ไล่ส่งก็รับเลี้ยงหล่อนไว้ในฐานะคนรับใช้ ไม่ยอมส่งเสียให้หล่อนเรียนต่อ กระทั่งครูหงนุชซึ่งเป็นครูประจำชั้นของหล่อนทราบข่าว จึงอาสารับหล่อนไว้เป็นบุตรบุญธรรม

แน่นอน...ญาติของหล่อนทุกคนดีใจยิ่งกว่าอะไร

“เจ้า...พร้อมแล้วเจ้า”

ครูหงนุชพยักหน้า ไม่ติดใจซักถามสิ่งใดต่อ จากนั้นจึงก้มหน้าก้มตาคล้อยกำลังนึกคิด ก่อนจะเปิดลิ้นชักโต๊ะทำงาน หยิบซองบางอย่างออกมาแล้วเรียกให้นาฏยามาดู

ที่นาฏยาเห็นเป็นภาพถ่ายใบหนึ่ง อายุอานามของมันคงนานมากแล้ว เพราะกระดาษอัดรูปนั้นเหลืองกรอบ สีเส้นของภาพถ่ายก็ซีดจาง แต่ถึงจะเก่าแก่อย่างไรมันก็ยังซ่อนไว้ซึ่งความงดงามที่ไม่เคยจืดจางตามกาลเวลา

“งามจริงๆ ใครกันเจ้า...แม่ครู” นาฏยาว่าไปอย่างที่เห็น ก็คนในภาพถ่ายนั้นงามนัก เป็นหญิงสาวชาวล้านนา สวมเสื้อแขนกระบอก ห่มสไบนุ่งซิ่น เกล้ามวยสูงปักปิ่นลักษณะคล้ายขนหางนกยูงที่ครูหงนุชกำลังปักเวลานี้ ใบหน้ายิ้มละไมที่แต่งแต้มตามสมัยนิยม ทำให้หญิงสาวในภาพถ่ายดูงดงามไม่ต่างจากนางเอกภาพยนตร์ในอดีต

“แม่ครูของครูเอง ท่านชื่อแม่ครูคำเหือน” ครูหงนุชชี้แจง “สมัย

เด็กๆ ครูเคยเรียนพ้องกับท่านที่ลำนก แต่เสียดายที่ท่านอายุสั้น... สิ้นบุญตั้งแต่ยังสาว”

“ท่านเป็นอะไรหรือเจ้า?” นาฏยาถาม ทว่าครูหงนงกลับชะงักนิ่ง ครั้นได้สติจึงถอนใจ

“ปวย”

เป็นคำตอบที่สั้นและไม่ได้ให้ความกระจ่างมากมายนัก นาฏยาฟัง แล้วก็นึกประหลาด แต่ดูเหมือนท่านอยากจะตัดบทไม่ต้องการให้หล่นถามต่อ ตัวหล่อนเองพอจะเข้าใจ จึงเปลี่ยนมากล่าวอาลัยด้วยความเสียดายในความงามและมีมือของแม่ครูในภาพถ่ายแทน

“น่าเสียดายนักเจ้า”

“ใช่...น่าเสียดาย” ครูสาวยิ้มรับด้วยสีหน้าสลด “ท่านทั้งงามทั้งเก่ง สมเป็นช่างฝีมือเอกของเมืองเชียงรายได้ในสมัยนั้น แล้วที่ครูมีทุกวันนี้ก็เพราะแม่ครูคำเอื่อน บิใช่ใครอื่น”

ครูหงนงเปรยเหมือนจะยินดีกับความสำเร็จของตนและแม่ครูผู้สอนสั่ง ทว่าดวงหน้าและแววตาที่ปรากฏกลับมีความหวาดวิตกอาบอยู่ นาฏยาอ่านได้ไม่ยาก แต่ครั้นจะออกปากถาม ครูสาวก็วางภาพถ่ายไปเก่าแล้วหันมาพูดเรื่องอื่นกับหล่อน

“เดือนมิถุนายน มหาวิทยาลัยก็จะเปิดภาคเรียน ต้องไปเรียนที่กรุงเทพฯ แล้ว ตั้งใจเรียนให้มากนะนาฏ จำไว้เสมอว่าเราบิใช่เด็กนักเรียนมัธยมฯ อีกต่อไป ความรับผิดชอบต้องมีมากขึ้น” ครูสาวกล่าวนัยน์ตามีแววอารมณ์นายซัด “อีกอย่าง...ไปอยู่ที่ไกลๆ ต้องดูแลสุขภาพให้ดี อย่าหลงแสงสือบายมุข ถ้ามีปัญหาหรือบ่สบายใจก็โทร. มาหาครูได้ ขอให้รู้ไว้ว่ามีครูอยู่ข้างๆ เสมอ”

นาฏยาฟังแล้วก็มักกราบแทบตักคุณครูผู้ซบเลี้ยง ความตื่นตันท่วมท้น รับรู้ด้วยความยินดีทุกครั้งที่ครูสาวกล่าวด้วยความเป็นห่วง แม้เฉพาะในเวลาที่อยู่ด้วยกันตามลำพัง

“ขอบคุณเจ้า”

นาฏยาซบหน้าแนบตักครุสาวแล้วร้องไห้เสียวๆ ทว่าหล่อนจะรู้หรือไม่ ขณะที่ครุสาวเฝ้าลอบประโลมหล่อนอยู่นั้น ความวิตกกังวลกลับยิ่งปรากฏบนใบหน้าและนัยน์ตาของคุณครุผู้เฝ้ามองภาพถ่ายใบเก่าของแม่ครุคำเหือน ซึ่งอยู่บนโต๊ะทำงาน

ไม่มีใครรู้...ไม่มีใครเห็น เว้นเสียก็แต่สตรีในภาพถ่ายที่วางอยู่บนโต๊ะเท่านั้น เชื่อเถอะ...หากเป็นแม่ครุคำเหือน ครุหงนงูชทราบดีว่าอย่างไร ท่านก็ต้องรู้

เป็นการรู้ทุกอย่างอย่างที่หล่อนล่วงรู้ แต่ถึงอย่างนั้น...ทั้งที่รู้...ก็ต้องฝืนใจทำทุกอย่างเช่นกัน!

2

“ข้าเจ้าคงต้องขอตัวนะเจ้า พอดีวันนี้ยายนางเข้าครัวทำมื่อเย็นเอง คงต้องรีบกลับบ้าน”

ครูนนุชตอบปฏิเสธทุกคำชวนอย่างละมุนละม่อม เหตุผลที่ยกขึ้นมาอ้าง ทำให้ครูอำพลที่ตั้งใจมาชวนหล่อนไปรับประทานอาหารมื่อเย็น หลังเลิกงานเดินคอตกลับที่พักไปตามระเบียบ เพื่อนครูสาว ๆ ที่ชักชวนหล่อนไปดูผ้าผืนใหม่ๆ เพื่อซื้อหามาตัดชุดทำงานก็เช่นกัน ต่างพยักหน้า ยอมรับคำอธิบายอย่างเข้าใจ

บ้านของครูนนุชอยู่ห่างจากโรงเรียนประมาณ 2-3 กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางโดยรถยนต์ส่วนตัวไม่นานก็ถึง ตัวบ้านเป็นเรือนกาแล ทำจากไม้สักทั้งหลัง หลังคามุงด้วยกระเบื้องไม้เรียกว่าเป็นเกสิด บริเวณบ้านซึ่งกินพื้นที่กว่า 10 ไร่ นอกจากถูกใช้สอยเป็นเรือนพักคนงานแล้ว ส่วนหนึ่งยังถูกจัดแต่งเป็นสระบัวใหญ่กับศาลากลางน้ำ รายรอบเป็นสวนไม้ดอกไม้ประดับร่มรื่นสบายตา

ครูสาวนับเป็นเศรษฐินีคนหนึ่งในจังหวัดเชียงราย ความมั่งคั่งส่วนใหญ่มาจากธุรกิจและการสั่งสมเดิมของบิดาหล่อน ไม่ว่าจะเป็นบ้านที่ดิน อาคารพาณิชย์ ขนาดหล่อนขายหุ้นในธุรกิจค้าไม้ รวมถึงกิจการต่างๆ ที่บิดาเคยสร้างไว้ ภายหลังท่านถึงแก่กรรมแล้ว หล่อนก็ยังมีเงินเก็บทั้งในรูปแบบสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์อีกมากมาย

แต่ก็ใช้ว่าความร่ำรวยจะนำพาความสุขมาให้หล่อนได้ ครุณงนุชไม่เคยเชื่อถือแต่ไหนแต่ไรว่าเงินสามารถบันดาลได้ทุกอย่าง เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นจริง มันควรจะดลบันดาลให้ชีวิตของหล่อนมีความสุขสมหวังในหลายๆ สิ่งที่ปรารถนา

กลับกัน ความมั่งมีในโภคทรัพย์ไม่สามารถทำให้หล่อนประสบความสำเร็จในความรักกับคนที่รักได้ ทั้งไม่สามารถปลดปล่อยหล่อนจากพันธนาการบางอย่างที่คอยจองจำอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน แม้เรื่องธรรมดาสามัญที่สุดอย่างความสุขภายในบ้านหลังใหญ่ ครูสาวก็ไม่เคยรู้สึกว่ามันจะมอบให้ได้ดังใจหวัง

บ้านของหล่อนใหญ่โตสมเป็นเรือนของผู้มีอันจะกิน สมาชิกในบ้านนอกจากหล่อนก็ประกอบด้วยบุตรบุญธรรมอย่างนาฏยา นางคำแพง ซึ่งเป็นแม่บ้านคนเก่าคนแก่ของบิดา บรรดาแม่ครัว สาวใช้ คนสวน รวมไปถึงคนงานรวมหลายสิบชีวิต ทว่าวันหนึ่งๆ หล่อนก็ไม่ได้พบปะพูดคุยกับพวกเขาเหล่านั้นเท่าไรนัก ทั้งหมดทั้งปวงก็ด้วยภาระงานที่รัดตัว และเรื่องจัดการเงินทองที่คนพากันมองว่ามันคือพระเจ้า

แต่นับว่าโชคยังดีที่มีนาฏยาคอยเป็นหูเป็นตาและจัดการเรื่องในบ้านแทน ยังมีนางคำแพงคนเก่าคนแก่เป็นผู้ช่วยเหลือ เรื่องการบริหารงานในบ้านจึงไม่ต้องถึงมือของหล่อนแม้สักครั้ง

คิดแล้วก็นึกดีใจที่ตัดสินใจรับนาฏยามาอยู่ด้วย ยอมรับว่าแรกเห็นเด็กสาวคนนี้เข้ามาเรียนในโรงเรียนก็นึกถูกชะตาอย่างบอกไม่ถูก ยิ่งเป็นเด็กนักเรียนในที่ปรึกษา ได้รู้จักมักคุ้นและรู้สึกละแฉกใจยิ่งเอ็นดู กระทั่งทราบถึงชะตากรรมอันเลวร้ายที่อีกฝ่ายต้องเผชิญ ครูสาวก็ไม่รีรอที่จะยื่นมือเข้าช่วยเหลือ

แล้วนาฏยาก็ไม่ทำให้หล่อนผิดหวัง พอเข้ามาอยู่ในบ้าน เด็กสาวทำงานทุกอย่างได้ดีเยี่ยม ความประพฤติเรียบร้อย สงบเสงี่ยมเจียมตัว ไม่เคยโอ้อวดกับใครว่ามีเศรษฐกิจดีคอยซบเลี้ยง อย่างเรื่องการเดินทางไป

กลับระหว่างบ้านกับโรงเรียน ถ้าอนุญาตจะอาศัยรถยนต์ของหล่อนไปกลับด้วยกันก็ยอมได้ แต่เด็กสาวกลับเลือกที่จะขอซื้อรถจักรยานสำหรับใช้เดินทางไปมาระหว่างบ้านกับโรงเรียนแทน เพื่อไม่ให้ใครติฉินนินทา

คิดไปคิดมาก็ใจหายวาบ นี่ถ้าอนุญาตต้องเดินทางไปเรียนที่กรุงเทพมหานคร ชีวิตอันแสนสุขของหล่อนจะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้

ครูงนุชคิดพลางถอนใจ กระทั่งเดินทางมาถึงหน้าบ้านของตน เห็นคนสวนเปิดประตูรั้วได้ซุ่มหลังคาไม้รอรับ จึงหักพวงมาลัยเลี้ยวรถเข้าไปสู่บริเวณบ้านในทันที

กลิ่นหอมของอาหารลอยฟุ้งเมื่อครูงนุชเปิดประตูรถแล้วเดินออกมา แต่ละกลิ่นคละเคล้าด้วยความเผ็ดและหอมฉุนอย่างที่ไม่ล่อนขึ้นชอบ กระทั่งเดินขึ้นบันได ปล่อยให้สาวใช้เอาของในรถไปเก็บไว้ที่ห้อง อนุญาตก็เดินออกมาต้อนรับในสภาพที่ยังสวมผ้ากันเปื้อนลายดอกไม้สีชมพู

“แม่ครูกลับมาพอดีเจ้า ข้าเจ้าเพิ่งทำกับข้าวเสร็จเมื่อสักครู่นี้เอง” เด็กสาวยิ้มละไมต้อนรับ แต่ดูเอาเถิด แม้จะเพิ่งออกจากเรือนครัว ทว่าอีกฝ่ายก็ยังงดงามสดใสตามวัยอย่างสมควรเป็น ใบหน้าเรียวงามผุดผ่องรับกับผมสั้นซึ่งสวมที่คาดผมสีอ่อน มองอย่างไรก็สะอาดตาน่าเอ็นดู

“เอ...มือเย็นวันนี้เป็นอะไรน้ำ กลิ่นหอมฉุยออกมาถึงหน้าเรือนเชียว” ครูงนุชถามพลางเดินผ่านชานเรือนเข้าไปด้านใน เด็กสาวในชุดผ้ากันเปื้อนที่เดินตามจึงรีบแจจแจง

“ข้าเจ้าทำแกงแค แอ็บปลา น้ำพริกน้ำปู แล้วก็ผักต้มไว้รอเจ้า” ว่าแล้วก็หันมาถามครูงนุชด้วยรอยยิ้ม “แม่ครูจะให้ข้าเจ้าตั้งสำหรับเลยไหมเจ้า”

ครูสาวพยักหน้าเป็นเชิงตอบรับ “ก็ดี แต่เดี๋ยวครูขอตัวไปอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน รู้สึกเหนียวตัวไปหมด รับรองว่าบ้าน”

ครูงนุชยิ้ม จากนั้นจึงทำที่จะเดินเข้าไปในห้องนอนของตน รอกระทั่งอนุญาตวิ่งกลับเข้าเรือนครัว จึงเหลียวไปมองเด็กสาวในอุปการะ

ด้วยความอวรณ์

‘ถ้าไม่มีนาฏยาแล้ว บ้านนี้คงเงียบเหงาอยู่’ หล่อนนึกพลางถอนใจ
อ่อนระโหย แต่แล้วเมื่อหันไปมองที่ห้องนอนของตนซึ่งยังไม่ได้เปิดประตู
ก็ฉุกคิดขึ้นได้

‘แต่บางที...มันอาจจะปลอดภัยกว่าสำหรับตัวนาฏยา ถ้าไปให้ไกล
เสียจากที่นี่!’

แม้เวลาผ่านไป เทคโนโลยีหลากหลายจะเดินทางเข้ามาอยู่ภายใน
บ้านหลังนี้ แต่ครุณงนุชก็ยังชื่นชอบวิถีชีวิตในแบบเดิมๆ นับแต่สมัยที่
หล่อนยังเป็นเด็ก และความชื่นชอบนั้นก็ถูกถ่ายทอดให้แก่คนในบ้าน
กระทั่งนาฏยาที่เพิ่งเข้ามาอยู่ร่วมชายคาในเวลาเพียง 5-6 ปี ก็พลอย
ซึมซับและติดนิสัยอย่างหล่อนไปด้วย

อย่างเรื่องอาหารการกิน หล่อนไม่เคยนึกอยากได้โต๊ะกินข้าวมา
อยู่ในบ้านแม่สักตัว ที่ทำกันเป็นปกติของคนในบ้านหลังนี้คือการวางโตก
สำหรับอาหารแล้วนั่งเต็น ซึ่งเป็นพื้นไม้ที่ถูกยกสูงจากชานเรือน อาจเว้นไว้
แต่การเปิบมือในกรณีที่มีแขกสำคัญมาหา ทว่าชามกระเบื้องใส่น้ำสะอาด
สำหรับล้างมือ พร้อมด้วยผ้าเช็ดมือก็ยังคงวางอยู่ข้างตัวเสมอ

อาหารมื้อเย็นวันนี้รสเข้มข้นเผ็ดจัด ถูกใจครุณงนุชเป็นพิเศษ
นับว่านาฏยารู้ใจหล่อนนักจึงสามารถทำออกมาได้ถูกปากไปเสียทุกอย่าง
ไม่ว่าจะเป็นน้ำพริกน้ำปูหรือน้ำพริกน้ำมันปูนากับผักต้ม แอ็บปลาหรือ
ห่อหมกปลาชิว ทุกอย่างล้วนทำออกมาอย่างพิถีพิถัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
แกงแคหรือแกงผักรวมในโตกสำหรับ นาฏยาก็ทำได้ดี ชนิดที่ฝีมือเทียบชั้น
นางคำแพง แม่บ้านคนเก่าคนแก่ของบิดาเลยทีเดียว

“อ้อยจริง” ครุณงนุชกล่าวชม แล้วหันไปล้างมือในชามน้ำสะอาด
ข้างตัว “ครูชอบแกงแคนะ...เผ็ดดี นี่เราใช้จักก่านเนื้อลงต้มใช้ไหม”

ครูสาวเช็ดมือแล้วชักต่อด้วยความอยากรู้ เพราะจากการได้ลอง

ลิมขิมรสแกงแคของนาฏยานั้นมีรสเข้มข้นถูกปาก นอกจากการเน้นหนักที่เครื่องแกงซึ่งประกอบไปด้วยกระเทียม พริก ตะไคร้ กะปิ และปลาร้าแล้ว วัตถุดิบสำคัญที่น้ำจะทำให้รสชาติเผ็ดร้อนและมีกลิ่นหอมหวาน คงไม่พ้นเครื่องเทศซึ่งเรียกว่า จักค่าน

“เจ้า แม่ครูชอบกินเผ็ด ข้าเจ้าเลยคิดว่าใส่จักค่านนี้น่าจะดี เพราะรสมันเผ็ด แล้วกลิ่นก็หอมดีด้วย”

ฟังแล้วครูสาวก็พยักหน้ายิ้มอย่างพอใจ

“ใช่...ถูกปากครูจริงๆ ฝีมือเทียบชั้นป้าคำแพงเลยนะ” หล่อนว่าพลางหันไปยิ้มให้แม่บ้านวัยกลางคนร่างท้วมที่นั่งอยู่ที่ซ้านเรือน ครั้นนางคำแพงเห็นว่านายสาวเอ่ยถึงก็ส่งยิ้ม แล้วหันไปทางนาฏยา

“คุณนาฏเธอเรียนรู้เร็วเจ้า สอนป่านาก็จำได้ มีหน้าที่ยังเอาไปประยุกต์ทำให้ดีกว่าเดิมเสียด้วย เสียดายนะเจ้าที่คุณนาฏจะต้องไปเรียนที่กรุงเทพฯ แล้ว บ้านนี้คงเจิบเหงาเ่ย”

แม่นาฏยาจะเป็นเพียงบุตรบุญธรรมที่หล่อนรับมาอุปการะ ทว่าทุกคนภายในบ้านก็ให้เกียรติเด็กสาวด้วยการเรียก ‘คุณ’ นำหน้าชื่ออีกฝ่ายเสมอ แต่นาฏยาก็ไม่เคยใช้อภิสิทธิ์ชื่อนั้นทำให้อวดข่มเหงคนอื่น มีแต่คอยดูแลช่วยเหลือและตามแก้ปัญหาต่างๆ ให้ จนสุดท้ายเลยกลายเป็นที่รักใคร่ของทุกคน

เพราะเป็นที่รักใคร่ของคนในบ้าน เมื่อต้องจากบ้านนี้ไปไกลทุกคนจึงอดคิดถึงไม่ได้

“ป้าคำแพงล่ะ...ทำเสียเรื่องหมด” ครูงนุชเอ็ด เมื่อเห็นแม่บ้านคนเก่าคนแก่ทำท่าเหมือนจะร้องไห้ “ช่วยไปเตรียมกาแพให้หนูหน่อยเถอะ กินข้าวเสร็จแล้วหนูจะเข้าไปทำงานในห้องต่อ อยากรได้กาแพร่อนๆ กับน้ำอุ่นสักแก้ว”

นางคำแพงซับน้ำตาแล้วรับคำ กระทั่งแยกตัวเข้าไปในเรือนครัว ครูสาวจึงหันมาหานาฏยา ส่งยิ้มละไม ก่อนจะหยิบกล่องกระดาษ

งานฝีมือสีชมพูที่แอบซ่อนไว้ยื่นให้เด็กสาว

“นี่รางวัล...รับไปสิ”

“รางวัล?” นาฏยาขมวดคิ้วมองกล่องกระดาษในมือของครูงนุชด้วยความสงสัย “สำหรับอาหารเย็นที่ข้าเจ้าทำหรือเจ้า”

ครูงนุชฟังแล้วก็ยิ้มน้อยๆ

“ทั้งมือเย็นแสนอร่อย แล้วก็...สำหรับนิสิตใหม่ในรั้วมหาวิทยาลัย
ชาวกร”

พูดจบ เด็กสาวก็คลี้อยมยินดี ก้มลงไหว้ขอบคุณแล้วรับกล่องกระดาษงานฝีมือประณีตไปเปิด ครั้นเห็นของภายในก็รีบยกมือไหว้ขอบคุณหล่อนอีกรอบ

ของขวัญที่ครูงนุชมอบให้นาฏยาเป็นนาฬิกาข้อมือขนาดเล็กกะทัดรัด ตัวเรือนและสายเป็นทองคำขาวสุกปลั่ง เรียงร้อยแปลกตา ตัวหน้าปัดเป็นหินโรสควอตซ์สีชมพูอ่อนหวาน ไกลเคียงกับสีกล่องกระดาษงานฝีมือที่บรรจไว้ ตัวเข็มนาฬิกาและลวดลายตัวเลขบอกเวลาเป็นวัสดุเดียวกับตัวเรือนและสาย

“เวลาเป็นสิ่งมีค่า ถ้าเราสูญเสียไปแล้ว ต่อให้มีเงินทองมากมาย ก็ไม่สามารถที่จะซื้อมันกลับคืนมาได้” ครูงนุชว่าพลางมองเด็กสาวในความปกครองอย่างเอ็นดู “จำคำครูไว้นะ ตั้งใจเรียนอย่างเต็มความสามารถ ใช้เวลาให้คุ้มค่า ครูขออวยพรให้นาฏยาพบแต่ความสำเร็จและสมหวัง”

นาฏยาปิดกล่องของขวัญแล้วเคลื่อนตัวลงจากเตียง คลานเข้าอ้อมโตกสำหรับมานั่งข้างๆ ก้มลงกราบแทบตักคุณครูทั้งน้ำตา

เห็นแล้วก็ชวนให้ใจหาย อีกไม่นานนาฏยาที่จะต้องจากไปไกลกัน แม้จะรู้ว่าที่ต้องจากไปเป็นเพื่อการศึกษาเล่าเรียน แต่ความที่อยู่ด้วยกันมานานหลายปี ความผูกพันที่มีจึงเป็นเหมือนสิ่งเชื่อมโยงหล่อนไว้กับเด็กสาว พอถึงคราวอีกฝ่ายต้องเดินทางไปไกล ความรู้สึกของครูงนุช

จึงไม่ต่างจากคนที่ถูกพรากของรัก

แต่แล้วสิ่งที่สะตุดใจเมื่อช่วงเย็นก็หวนกลับ ทำให้หล่อนนี้กลังเล
และโล่งใจในเวลาเดียวกัน

ก็นับว่าเป็นสิ่งดี ถ้านาฏยาจะเดินทางไกลเพื่อการศึกษา อยู่ห่าง
ไกลจากที่แห่งนี้เสีย เด็กสาวน่าจะปลอดภัยมากกว่า เพราะต่อให้ยูไกล้
หล่อน ครุฑนุชก็ไม่อาจแน่ใจว่าจะช่วยเหลือนาฏยาให้ปลอดภัยได้

เหลียวมองไปยังห้องนอนของตนที่ห่างจากเต็นเพียงธรณีประตู่
ก้นก็รู้สึกหวั่นใจ

อย่าว่าแต่ช่วยเหลือนาฏยาเลย แม้แต่ตัวหล่อนเอง หล่อนก็ยังเอา
ตัวเองไม่รอด!

3

หลังจากปล่อยให้นาฏยาควบคุมบรรดาสาวใช้จัดการงานบ้านให้
เรียบร้อยก่อนเข้านอนแล้ว ครุฑนงนุชก็แยกตัวเข้าห้อง เตรียมสะรงงาน
เอกสารและการบ้านนักเรียนที่หอบกลับมาตรวจ

ภายในห้องนอนของครุสาวยังคงเต็มไปด้วยกลิ่นอายเก่าแก่ของ
ศิลปะล้านนา ไม่ต่างจากส่วนอื่นของตัวบ้าน แม้หลายอย่างจะเป็นความ
แปลกใหม่ของเทคโนโลยีที่เข้ามาอยู่ร่วม ทว่าบรรยากาศโดยรวมก็ยังคง
มนตร์ขลังเก่าแก่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือเตียงนอนไม้และหิ้งผีปู่ยาที่ยืน
สูงจากฝาบ้านเหนือหัวนอน

นางคำแพงนำกาแฟกับน้ำอุ่นมาวางไว้ที่โต๊ะทำงานตามคำสั่ง
ไม่ห่างกันคือคอมพิวเตอร์พกพากับวิทยุเครื่องกะทัดรัดที่หล่อนมักเปิด
คลอไว้ระหว่างทำงาน ก่อนออกไป แม่บ้านวัยกลางคนก็ไม่ลืมรายงานว่
งานบ้านทุกอย่างเสร็จสรรพเรียบร้อยโดยการควบคุมของนาฏยาแล้ว

ครั้นประตูห้องนอนถูกปิด ครุสาวซึ่งกำลังนั่งมองหน้าจอคอมพิวเตอร์
และกองงานก็ถอนใจอ่อนระห้อย รู้ดีว่าเวลานี้ตนเองยังไม่มีจิตใจจะ
ทำงานที่กองไว้ให้สำเร็จ เพราะมีบางอย่างคาใจอยู่ ยิ่งในช่วงหลังจากรับ
นาฏยามาเป็นบุตรบุญธรรม อยู่ร่วมชายคาเดียวกันด้วยแล้ว ความวิตก
กังวลที่เคยมีก็ยิ่งฉวยชัด

คิดพลางก็หันไปมองหิ้งผีปู่ยาที่ตั้งเหนือหัวนอนด้วยความหวาดหวั่น

บนหิ้งไม้ขนาดยาวถูกจัดวางด้วยรูปเทียนและพานกรวยดอกไม้ นอกจากนั้นยังมีแจกันทองเหลืองส่องใบสำหรับปักช่นหางนกยูงต่างดอกไม้บูชา

ญาติข้างบิดาที่เคยมาเห็นบอกว่า การจัดหิ้งผีปูย่าของหล่อนแปลกนัก ทั้งยังติว่า ‘ผิดรีต’ เพราะโดยปกติ เครื่องบูชาผีปูย่าตายายมักเป็นดอกไม้รูปเทียน ก็เพิ่งมาเห็นหิ้งผีปูย่าของหล่อนนี่ละที่บูชาด้วยช่นหางนกยูง ทั้งยังเตือนให้จัดการเสียใหม่เพื่อไม่ให้ผีปูย่าท่านโกรธ ทว่าครูสาวก็ไม่ได้กล่าวโต้แย้งหรือยอมรับ เพียงแต่ยิ้มให้ญาติผู้มาเยี่ยมเยียนน้อยๆ

ครูนงนุชไม่อาจบอกใครถึงสาเหตุที่กระทำการบูชาและจัดแต่งหิ้งผีปูย่าอย่างแปลกๆ ด้วยเป็นเรื่องลับที่รู้เฉพาะหล่อน ถ้าไม่นับแม่ครูคำเหือนที่ถึงแก่กรรมไปนานแล้ว

ใช่...แม่ครูคำเหือนก็คงทราบเรื่องนี้ดีเหมือนกัน

ครูสาวคิดพลางถอนใจพลาง จากนั้นจึงหันไปเปิดกระเป๋าทรงที่ใช้สะพายไปทำงาน หยิบซองบางอย่างออกมาดู ปรากฏว่าเป็นภาพถ่ายของแม่ครูคำเหือน

โดยปกติแล้ว ภาพถ่ายเก่าคร่ำบ่นี้ ครูนงนุชจะสอดเก็บไว้ในสมุดบันทึกภายในลิ้นชักโต๊ะทำงานที่ห้องเรียนดนตรีนาฏศิลป์ เพื่อเป็นการย้ำเตือนความทรงจำให้หล่อนตระหนักต่อหน้าที่และบทบาทของครูที่มีต่อลูกศิษย์ให้มาก แต่วันนี้ไม่รู้เป็นอย่างไร อยู่ๆ ก็นึกอยากเอารูปแม่ครูมาไว้ที่บ้าน หรือไม่ก็เก็บไว้กับตัวตลอดเวลา

“แม่ครูก็รู้ใช่ไหมเจ้า” ครูสาวถามแม่ครูในภาพถ่ายด้วยความสงสัย “ที่ยายนางถูกต้องมาอยู่ร่วมกับข้าเจ้า แม่ครูก็คงรู้...ว่าเพราะอะไร”

หล่อนถอนใจแล้วก็หันไปมองหิ้งผีปูย่าอีกครั้ง จากนั้นภาพอดีตที่เก็บอยู่ในความทรงจำก็คล้ายกับถูกรื้อค้นออกมาดูใหม่ หล่อนจำได้ทุกเหตุการณ์ ทั้งที่ผันผ่านไปเนิ่นนาน ทว่าเมื่อคิดถึงที่ไรก็เหมือนเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้

ครูหนูซในตอนนั้นเป็นเพียงเด็กสาววัยสิบสี่ปี หล่อนเป็นบุตรสาวคนเดียวของพ่อเลี้ยงแสนคำ มารดาเสียชีวิตตั้งแต่หล่อนอายุยังน้อย หนูซจึงเติบโตขึ้นมาด้วยการเลี้ยงดูของบิดาและพี่เลี้ยงคือนางคำแพง

บิดาของหล่อนเป็นพ่อเลี้ยงผู้มั่งคั่งและทรงอิทธิพลคนหนึ่งในจังหวัดเชียงราย รายได้หลักของท่านมาจากธุรกิจค้าไม้ ท่านเปิดบริษัทร่วมกับเพื่อนๆ ซึ่งเป็นทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติที่มาทำสัมปทานป่าไม้ทางเมืองเหนือ นอกจากนั้นก็ยังมึธุรกิจและกิจการอีกมากมายที่ต้องเกี่ยวดูแลจนแทบไม่มีเวลาให้หล่อน

เพราะฉะนั้น ชีวิตวัยเด็กของหนูซจึงเติบโตด้วยการอบรมเลี้ยงดูของนางคำแพงผู้เป็นพี่เลี้ยงเสียส่วนใหญ่ แต่ถึงอย่างไร นางคำแพงก็เป็นแต่ป่าว ถูกฝึกฝนให้น้อมรับคำสั่งมากกว่าจะลุกขึ้นมาเลี่ยมสอนหล่อนให้รู้จักผิดชอบ แม้บิดาจะมอบสิทธิขาดให้นางคอยดูแลอบรมหล่อนก็ตาม

แต่นับว่าโชคยังดีที่หล่อนเป็นเด็กตั้งใจเรียน ไม่เกเรโกลหลลงเลิงเคยตัว จึงไม่ได้สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าให้แก่บิดาและพี่เลี้ยงนัก ทว่าสิ่งเดียวเท่านั้นที่ทำให้บิดาถอนใจไม่รู้ที่หนก็คือนิสัยอวดกล้าบ้าบิ่นราวกับเด็กผู้ชายของหล่อน

‘ใครสั่งใครสอนให้เล่นแบบนี้ แม่หญิงเขาบ่เล่นกันอย่างนี้หรือคนะหนูซ ขึ้นเรือนเดี๋ยวนี้!’

บิดามักตำหนิหล่อนเช่นนั้นเสมอเมื่อเห็นว่าหล่อนไปป็นต้นไม้ยิงนกตกปลา หรือเล่นต่อสู้ประดาบกับพวกเด็กผู้ชายซึ่งเป็นลูกคนงานในบ้าน แต่จะว่าหล่อนฝ้ายเดี๋ยวก็นึกถูก เมื่อตอนมารดายังมีชีวิตอยู่ นางจะคอยดูแลเอาใจใส่และสั่งสอนหล่อนในทุกๆ เรื่อง แต่หลังจากมารดาจากไปหนูซก็ไม่มีใครที่จะคอยดูแลอบรม

บิดาของหล่อนก็ทำแต่งงาน ส่วนนางพี่เลี้ยงคำแพงก็ไม่มีความสามารถที่จะอบรมสั่งสอนหล่อนได้ เพราะพอหล่อนทวาดิที่ไร อีกฝ่ายก็

ก้มหน้ากลัวลนลานราวกับหนูกลัวแมว

ท้ายที่สุด ในบ้านหลังใหญ่ที่ไร้ซึ่งความอบอุ่น นงนุชจึงจำเป็นต้องหาเพื่อนเล่นให้คลายเหงา แล้วจะเป็นใครได้ ถ้าไม่ใช่พวกเด็กๆ ลูกหลานคนงาน

‘มึงก็เหมือนกันอีคำแพง! หนูหรืออุตุล่ำหีไว้ใจให้อบรมสั่งสอนลูกกูแล้วดูสิ...นี่มันอะไร! มีอย่างที่ไหน...ไปปีนต้นไม้เป็นลิงเป็นค่าง แล้วยังเล่นประดาบกับพ่อชายอีก’

‘ข้าเจ้า...’

นางคำแพงอึ้งอึ้งอีกอัก หมอบกระแทกม้าน้ำ ไม่กล้ามองหน้าบิดาของหล่อนที่กำลังนั่งหน้าตึงเอาเรื่องอยู่บนเตียง ส่วนนงนุชยังคงยืนกอดอกมองเหตุการณ์ตรงหน้าอย่างไม่รู้สึกรู้สม

จะว่าไป นางคำแพงก็ไม่ได้บกพร่องต่อหน้าที่ เพราะนางก็คอยเตือนหล่อนในเรื่องการเล่นโลดโผนโจนทะยานอยู่เสมอ ทว่าน้ำเสียงเวลาตักเตือนนั้นขาดเบาจนน่ารำคาญ ครั้นพอหล่อนตวาดแหว นางก็ก้มหน้าไม่กล้าว่ากล่าวอะไรอีก ที่ทำได้จึงเพียงคอยติดตามดูแลความปลอดภัยอย่างใกล้ชิดเท่านั้น

เรื่องที่บิดาดูนางคำแพงเกี่ยวกับการอบรมหล่อน ไม่ได้ทำให้นงนุชแปลกใจอะไรนักหนา แต่ครั้งนี้เรื่องที่บิดาหันมาพูดกับหล่อนนี่ลึกลับแปลกใจ

‘พ่ออยากให้เจ้าไปเรียนฟ้อนกับแม่ครูคำเหือน ทำอะไรอย่างนี้แม่หญิงเขาทำบ้าง’ บิดากล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนทว่าจริงจัง แต่เรื่องที่บิดากล่าวนั้นช่างห่างไกลจากตัวตนนงนุชนัก

ถ้าท่านให้หล่อนทำกับข้าวกับปลาถือว่าไปอย่าง งานบ้านงานเรือนของผู้หญิงแบบนั้นหล่อนทำได้ เพราะได้รับการอบรมมาจากการดาผู้ล่วงลับตั้งแต่เป็นเด็กหญิง แต่การจ้บระบำรำฟ้อนนี่สิ ไม่เคยอยู่ในหัวแม้แต่บ่อย อีกอย่าง...หล่อนก็ไม่เห็นว่าการไปเรียนฟ้อนรำมันจะทำให้

หล่อนกลายเป็นกุลสตรีได้อย่างไร

‘บ๊ปปี้!’ หล่อนยืนยันหนักแน่น กอดดอกพลาญยืนปากใส่บิดา ‘ยังงี๋ ข้าเจ้าก็บ๊ปปี้ ข้าเจ้าบ๊ปปี้ได้ยากพื่อน จะต้องไปเรียนทำไม’

ปกติแล้วบิดาของหล่อนจะเป็นฝ่ายยอมหล่อนทุกครั้ง เวลาที่หล่อนดื้อแพ่ง ทว่าครั้งนี้ท่านไม่ยอมอ่อนข้อ แต่ก็ไม่ได้หักทฤษฎีน้ำใจด้วยการบังคับทารุณ ในทางกลับกันท่านยื่นเงื่อนไขที่ทำให้หนุชได้แต่อ้าปากค้าง พุดไม่ออก

‘ถ้ายอมไปเรียนกับแม่ครูคำเหือน พ่อจะขึ้นเงินค่าขนมให้อีกครึ่งหนึ่ง แต่ถ้าบ๊ปปี้ไป พ่อก็จะหักเงินค่าขนมของเจ้าเหลือแค่ครึ่งเดียว’

‘พ่อบ่ยุติธรรม เรื่องอะไรมาหักเงินข้าเจ้า!’ เป็นสิ่งเดียวที่หนุชพุดได้ในเวลานั้น แต่เมื่อเห็นว่าบิดาเอาจริง หล่อนจึงจำต้องยอมจำนนอย่างเสียไม่ได้ ก่อนจะเดินกระต๊อบเท้าเข้าห้องนอนของตนไป

แล้วทุกอย่างก็ดำเนินไปอย่างรวดเร็ว เช้าวันถัดมา บิดาก็พาหล่อนเดินทางไปพบแม่ครูคำเหือน

บ้านของแม่ครูคำเหือนตั้งอยู่แถบชานเมือง ห่างจากหมู่บ้านพอสมควร บิดาของหล่อนจึงขับรถพาหล่อนไปเสียเอง นัยหนึ่งคงเกรงว่าหล่อนจะบิดพลิ้ว จึงต้องการไปควบคุมความประพฤติ ทว่าสำหรับตัวหล่อนในเวลานั้นกลับรู้สึกแปลกใจอยู่ไม่น้อย กับหลายๆ สิ่งที่เปลี่ยนไปของบิดา

ปกติเวลาเดินทางไปไหนมาไหน ถ้าภารกิจนั้นไม่ได้เป็นทางการ บิดามักใช้รถยนต์ส่วนตัวเป็นรถกระบะสีดำคันใหญ่ ทว่าการมาส่งหล่อนไปพบแม่ครูคำเหือนในคราวนี้ จะว่าเป็นทางการมากมายหรือไม่ใช่ แต่เหตุใดบิดา กลับเลือกใช้รถเก๋งสีบรอนซ์ทองที่เพิ่งถอยมาใหม่ เพื่อใช้เฉพาะภารกิจไปพบแขกคนสำคัญ

อีกเรื่องก็คือการแต่งตัว ปกติท่านจะเป็นคนที่ชื่นชอบการแต่งกายทะมัดทะแมง เรียบง่าย เอาสะดวกเข้าว่า ยกเว้นต้องพบแขกพิเศษ ท่าน

จึงจะแต่งกายให้เหมาะสมตามกรณี แต่กับการพาหล่อนมาฝากตัวกับแม่ครูเพื่อนรำ ถึงจะต้องแต่งตัวสุภาพ แต่ก็ไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องสวมสูทสีขาวตัวใหญ่เข้าชุดกับเสื้อกางเกงและรองเท้า มีหน้าซำที่เปาะท้ายรถยังมีกระเช้าผลไม้กับช่อกุหลาบแดงอีกด้วย

‘นี่มันซำจะยังไถ้อยู่หรอ?’

หงนุชไม่ใช่เด็กไม่รู้ประสา หล่อนอายุ 14 ปีแล้ว พบเห็นเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ในโรงเรียนมากมายนี่ อย่างเพื่อนชายหญิงของหล่อนนั้นอย่างไร แอบส่งจดหมายรักโรยเป้งหอมสปริงซองหากันออกถม บางคนก็คบหากันเป็นคนรัก ซื่อดอกไม้ให้กัน

ครั้นมานั่งพิจารณาถึงกิริยาท่าทางของบิดา เปรียบเทียบประสบการณ์ที่เคยพบเจอ ก็เห็นว่าท่านดูไม่ต่างจากหนุ่มรุ่นซึ่งกำลังตกหลุมรักคิๆ ก็ชักไม่มั่นใจว่าที่ท่านต้องการให้หล่อนไปเรียนเพื่อนรำนั้น เพื่อหวังตัดนิสัยหล่อนให้เป็นกุลสตรีหรือหวังสิ่งใดกันแน่

กระทั่งมาถึงเรือนของแม่ครูคำเหือนซึ่งตั้งอยู่บนเนินเขา ทางไกลจากหมู่บ้านและผู้คน หงนุชจึงเริ่มเข้าใจ

‘คำเหือนอยู่ใหม่’ บิดาของหล่อนหยิบข้าวของแล้วเดินออกจากรถเรียกหาแม่ครูผู้เป็นเจ้าของเรือน ไม่ได้สนใจหล่อนที่ตามมาทีหลัง

หงนุชเดินเหินไม่สู้สะดวก เพราะต้องสวมเสื้อแขนกระบอก นุ่งซิ่นตีนจกยาวกรอมเท้าอันขัดกับจริต หว้าจะขัดซิ่นไม่ยอมใส่ก็ไม่ได้ เพราะเป็นคำสั่งจากบิดาว่าต้องแต่งตัวให้เรียบร้อย โชคดีเหลือเกินที่ผมของหล่อนเป็นผมบ๊อบสั้น จึงเพียงแต่ทัดหูไว้ไม่ให้ยุ่ง่าย ไม่เช่นนั้นสิหัวถูกนางคำแพงจับเกล้ามวยเห็บดอกกล้วยไม้ให้เป็นแน่

‘คำเหือน’

บิดาพาหล่อนมาขึ้นรถที่ตีนบันไดแล้วร้องเรียกอีกครั้ง ระหว่างนั้น หงนุชก็เฝ้ามองเรือนไม้หลังใหญ่อย่างพิจารณา

เรือนล้านนาที่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้าหล่อนและบิดานี้ เป็นเรือน

เครื่องลับทำจากไม้ตะเคียน หลังคามุงแป้นเกล็ดหรือกระเบื้องไม้อย่างที่
บ้านของหล่อนใช้ เรือนประเภทนี้ปลูกได้โดยไม่ต้องใช้ตะปูตอก แต่การ
จะยึดไม้ให้ประกบกันต้องใช้มีด สิว หรือขวาน ถากเนื้อไม้แล้วประกบ
กัน ในหมู่ช่างจะเรียกกันว่า ‘การประกอบเข้าลั่นสลักเดียว’

ในฐานะบุตรสาวของพ่อเลี้ยงเจ้าของธุรกิจค้าไม้ และจาก
ประสบการณ์การคลุกคลีกับคนงานที่มีความเชี่ยวชาญ จึงทำให้หนุ่ม
ทราบว่แม่ครุคำเหือนผู้นี้คงไม่ธรรมดา เพราะแค่เรือนที่พักกับบริเวณ
โดยรอบก็บ่งบอกแล้วว่าเป็นผู้มีอันจะกิน

ยี่นร่อยไม่นาน สาวใช้ในเรื่องผ้าฝ้ายป้ายข้าง นุ่งซิ่นตีนจกก็เปิด
ประตูลงมารับ แจ้งว่าแม่ครุคำเหือนร่อยบนเรือนแล้ว กำลังจัด
น้ำท่าและของว่างเพราะทราบว่วันนี้บิดาของหล่อนจะมาดังที่ได้นัดกันไว้

ได้ยินเช่นนั้น นงนุชก็เสหน้เบะปากเสียทางอื่นไม่ให้ใครเห็น รู้ทันที
ว่บิดากับแม่ครุคำเหือนผู้นี้รู้เห็นเป็นใจกันแต่แรกที่จะเอาหล่อนมาดัด
นิสัย อดไม่ได้ก็นึกพิเรนทร์ คิดแผนการกลั่นแกล้งแม่ครุพื่อนร่ำให้ระอา
จนอยากเลิกสอน ทว่าฉับพลันทันทีที่เดินขึ้นบันได ลอดซุ่มประตูเข้าไป
ถึงซ่านเรือน สิ่งที่ปรากฏตรงหน้ากลับทำให้นงนุชชะงักงัน ความคิดอุตร
ซุกซนมลายหายในพริบตา

‘ขอภัยด้วยนะเจ้า ที่ข้าเจ้าไปได้ลงไปต้อนรับพ่อเลี้ยงด้วยตัวเอง’

แม่ครุคำเหือนที่ยืนต้อนรับทำให้นงนุชตกตะลึงตาค้าง อีกฝ่ายเป็น
หญิงสาวร่างสะอิดสะเอ้ง สวมเสื้อแขนกระบอกกลม นุ่งซิ่นตีนจกยาว
กรอมเท้า ผมดำยาวรวบตั้งมัดมวย กัดปิ่นทองที่ทำเป็นรูปขนหางนกยูง
เผยใบหน้ารูปไข่สวยสำอางให้ปรากฏกระจ่าง

ดวงหน้านั้นราวจะมีมนตร์สะกด ยามคลี่ยิ้มก็คล้ายจะทำให้เวลา
หยุดหมุน ครั้นนงนุชหันมองบิดา ก็พบว่ายน้ตาของบิดาที่ทอดมองไป
ยังแม่ครุสาวนั้นหยาดเยิ้ม มือที่ถือช่อดอกกุหลาบและตะกร้าผลไม้
ก็คล้ายจะหมดเรี่ยวแรง ปล่อยของให้พลัดตกลงพื้น ยิ่งดีที่สาวใช้ของ

แม่ครูเรียกเชิญเสียก่อน บิดาของหล่อนจึงได้สติ เดินตามแม่ครูสาวไป
นั่งบนตึ่นอีกฟากโตกสำหรับของว่าง

‘ข้าเจ้ารออยู่ว่าพ่อเลี้ยงจะมาเมื่อใด ก็พอดีมาตอนที่ข้าเจ้ากำลัง
เตรียมสำหรับของว่าง’ แม่ครูคำเหือนกล่าว ทว่านัยน์ตาเรียงวามกลับ
ชำเลื่องมายังงนงุซที่นั่งพับเพียบบนชานเรือนข้างๆ บิดา

‘นี่หรือเจ้า...ลูกสาวที่จะฝากให้ข้าเจ้าช่วยสอนเพื่อน’

‘ครับ ลูกสาวคนเดียวของผม...ชื่องนงุซ’ แนะนำแล้ว บิดาก็หัน
มาหาหล่อน ‘ยายงนงุซ ใหว่แม่ครูเสียสิ’

งนงุซก้มลงใหว่แม่ครูสาว ครั้นแหงนหน้าขึ้นมาก็สบนัยน์ตาของ
อีกฝ่ายพอดี

สายตาของแม่ครูคำเหือนเต็มไปด้วยปริศนาที่งนงุซไม่ลู้จะเข้าใจ
คาดเดาได้ยาก ส่วนบิดาของหล่อนหรือ ต่อให้ไม่ยกกระเช้าผลไม้แล้ว
ตามด้วยช่อกุหลาบแก่แม่ครู หล่อนก็มองออกว่าที่ท่านพาหล่อนมาคราว
นี้ ไม่ใช่เพราะต้องการนำหล่อนมาตัดสินสี่ยให้เป็นกุลสตรีเพียงอย่างเดียว

‘ผมพาลูกมาฝากเรียนเพื่อน’ บิดาของหล่อนดูสุภาพอ่อนน้อม
ราวกับหนุ่มรุ่นที่เริ่มจะรัก ผิดวิสัยพ่อเลี้ยงที่ทรงอำนาจ

‘นอกจากนั้น...ผมยังอยากให้คุณช่วยสอนเรื่องกิริยามารยาท
ความเป็นกุลสตรีด้วย เพราะเดี๋ยวนี้ชนเหลือนเกิน บ่มีแม่เขายู่ก็บ่มีใคร
อบรมสั่งสอน เมื่อวานก็เพิ่งไปปิ่นต้นไม้ เล่นประดากับพวกละอ่อนพ่อ
ชายในบ้าน ผมนี้ปวดหัวนัก’

แม่ครูคำเหือนฟังแล้วก็หันมามองหล่อนพลาญยิ้มน้อยๆ นัยน์ตา
มีแวระริกอย่างนึกสนุก

‘พ่อเลี้ยงบ่ต้องห่วงนะเจ้า’ แม่ครูสาวตอบบิดาของหล่อนแค่นั้น
ก่อนจะหันไปเชื้อเชิญให้รับของว่างที่จัดไว้

บิดาของหล่อนถอนหายใจพลาญยิ้มแป้น ส่วนงนงุซได้แต่นั่ง
สังเกตการณ์ ยิ้มรับบ้างในบางจังหวะที่แม่ครูหรือบิดาหันมาพูดคุยด้วย

หล่อนยอมรับว่าแม่ครูคำเขียนผู้นี้งามนัก ตัวหล่อนเองก็นึกชอบและ
เลื่อมใสในจริตทริยา ทว่าอะไรบางอย่างกลับเตือนว่าแม่ครูผู้นี้มีอะไร
บางอย่างไม่น่าไว้วางใจ โดยกับปิ่นทองที่อีกฝ่ายใช้ปักมวยผม

มันเป็นปิ่นทำเลียนแบบขนหางนกยูง ตัวปิ่นเป็นทองคำ แต่แวว
หางนกยูงที่ดูเหมือนดวงตานั่นคล้ายจะทำมาจากอัญมณี แต่ละอย่าง
นี้งามนัก ฝีมือการทาก็ประณีต แต่ไม่รู้ทำไมนางชูลกลับรู้สึกขุ่นทุกครั้งที่
เวลาเหลื่อมมอง มันดูเหมือนนัยน์ตาคนที่กำลังจับจ้องมองหล่อนอย่าง
พินิจพิจารณา

ครุณนุชวางภาพถ่ายแม่ครูคำเขียนลงบนโต๊ะแล้วทอดถอนใจ
รายการวิทยุที่เปิดเอาไว้กำลังเปิดเพลง “ครวญถึงเจ้า” ของสุนทราภรณ์
คำร้องโดย เทอด วรรณา เพลงโปรดของหล่อน และเป็นเพลงที่สถานี
วิทยุแห่งนี้จะเปิดเป็นประจำทุกค่ำคืนตามคำขอของมิตรรักแฟนเพลง
คนหนึ่ง ที่ส่งมอบให้อีกคนที่เขารอคอย

จากผู้พันหนุ่ม...ถึงครูสาว

‘ไฉ่คงด้วยบุญปางบรรพ์...ตัวฉันจึงได้มาเจอ

เอื้อเฮอเจ้างามเหลือเกิน

จะมองแห่งใดงามตา...งามทั้งที่ทำพาเพลิน

เจ้างามเกินกว่าเทวี

เพียงแรกเจอรักเธอทันที

ถูกตาและใจของพี่...ตั้งมีมนต์ผูกมัดพัน

จะนานสุดนานยอมทน...ทุกหนทุกแห่งไปกัน

เพื่อรอวันคู่เคียงเธอ’

น้ำเสียงของนักร้องหนุ่มรุ่นใหม่ในบทเพลงอมตะ เรียกสติหล่อน
จากอดีตเมื่อยี่สิบสามปีที่แล้ว แม้มันคืออดีต แต่เหตุใดความรู้สึกแรกเห็น
แม่ครูคำเหือนกลับยังคงติดตรึงในความทรงจำเหมือนเพิ่งเกิดเมื่อวานนี้

ก่อนนั้นหญิงสาวเคยสงสัย มีคำถามมากมายเกี่ยวกับแม่ครู
คำเหือนและสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัวท่าน ทว่าเวลาผ่านไปยี่สิบกว่าปี ได้
เรียนรู้และรับมอบทุกสิ่งจากแม่ครู ปริศนาที่เคยรบกวนจิตใจจางค่อยๆ
คลี่คลาย แม้แต่เรื่องปิ่นทองรูปขนหางนกยูง

แน่ละ...มันคลี่คลายสำหรับหล่อน แต่ยังคงเป็นปริศนาสำหรับคน
ที่อยู่รอบข้าง และคน 'รุ่นถัดไป'

คิดพาลูกเดินไปหยุดยืนหน้าหีบที่ตั้งปลายเตียง ไม่ได้ใส่ใจฟัง
เพลงโปรดอย่างคำคืนที่แล้วๆ มา

ตรงหน้าเวลานี้คือหีบไม้โบราณใบใหญ่ ทำจากไม้สักทอง ลวดลาย
บนเนื้อไม้เป็นภาพนกยูงรำแพนหาง ยืนเรียงกันเป็นระเบียบ ทุกลวดลาย
ทำจากลวดทองเหลือง ประดับเพิ่มเติมด้วยอัญมณีหลากชนิด ให้เป็นตัว
นกยูงและแฉวงหางนกยูง

ครูงนุชถอนหายใจแล้วคุกเข่า ตั้งใจจะเปิดฝาคู่หีบก็ละล้าละลัง
ท้ายที่สุดจึงได้แต่ทาบฝ่ามือแล้วแหงนหน้ามองหิ้งผีปู่ย่าที่อยู่เหนือหัวนอน
ด้วยนัยน์ตาวาววน

4

แล้วชีวิตของนาญาก็ผันเปลี่ยนจากเด็กนักเรียนมัธยมฯ กลายมา
เป็นนิสิตสาวมหาวิทยาลัย ชุตนิสิตที่สวมใส่ชุดกระโปรงอัดพลีตพิธีกรรมทำ
ยาวครึ่งแข้ง ให้ความรู้สึกแตกต่างจากการใส่ชุดนักเรียนมัธยมศึกษาตอน
ปลายลิบลิ้น ภูงเท่กับบรองเท้าเปเปอร์มินต์สีขาวนั้นก็ด้วย ดูเอี่ยมอ่อง
สดใส สมกับที่ใครๆ เรียกหล่อนว่า ‘เฟรชชี’ ทั้งที่แท้จริง ตามหลักภาษา
จะต้องเรียกกันว่า ‘เฟรชเชอร์’

อีกทั้งทรงผมก็เปลี่ยนไป เมื่อขึ้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เด็กสาวก็
ตัดลิ้นใจไว้ผมจนยาว ซึ่งครูหญิงที่ไม่ได้ว่ากล่าว เว้นเสียแต่เรื่องสีผม
เท่านั้นที่ทันทักขยับนักหนาว่าไม่สมควรย่อมน แล้วอธิบายว่าผมสีดำอย่าง
ธรรมชาตินี้จะเหมาะสมแล้วสำหรับหล่อน

นาญาเองก็ไม่มีความคิดที่จะย่อมนหรือกัดสีผมตามอย่างวัยรุ่น
คนอื่น เพราะเห็นว่าเป็นการเสี่ยงต่อโรคภัยไข้เจ็บอันจะเกิดจากสารเคมี
ที่สำคัญคือหล่อนชื่นชอบผมสีดำ ไม่เคยยินดีในเส้นผมสีอื่นที่ดูเหมือน
ขาดสารอาหาร เพราะฉะนั้นที่ต้องการก็คือเลี้ยงผมไว้จนยาวประบ่า
ตัดปลายจุ่มเข้า พร้อมกันนั้นก็คาดผมไว้ตามอย่างที่เคยปฏิบัติมาตั้งแต่
สมัยยังเป็นเด็กหญิง

ครั้นแต่งตัวเรียบร้อยสมเป็นนิสิตใหม่ชั้นปีที่ 1 นาญาก็คว้า
กระเป๋าหนังใบใหม่มาสะพายไหล่ เตรียมตัวออกจากห้องพัก แต่ก้าวไป

ได้ไม่ทันไร ประตูห้องน้ำในที่พักก็เปิดออก พร้อมเสียงเรียกของใครบางคน

“จะไปเรียนแล้วหรือนาฏ รอก่อนสิ” เด็กสาวที่เปิดประตูห้องน้ำออกมาในสภาพผ้าขนหนูคาดอกพุดเสียงอื้อ ปากที่มีฟองยาสีฟันพุ่มยังคงคาบแปรงเอาไว้ บนหัวก็มีฟองแชมพูเต็มไปหมด “จะรีบไปไหน ยังไม่แปดโม่งเลย มีเรียนตั้งเก้าโมง”

นาฏยาลอบถอนใจเบือนหน้า แต่พอตั้งสติได้ก็หันไปยิ้มให้อีกฝ่ายเล็กน้อย

“ถ้าอย่างนั้นอ้อมก็รีบเข้าไปอาบน้ำแล้วออกมาแต่งตัวเถอะ จะได้ไปกินข้าวด้วยกัน เตี่ยวนาฏร่อ” นาฏยาผืนรับคำ ก่อนจะกลับไปนั่งลงที่เตียงนอนของหล่อนซึ่งจัดเก็บไว้อย่างเรียบร้อย ผิดกับของอีกฝ่ายที่อยู่ข้างๆ ดูสภาพแล้วช่างไร้ระเบียบ ไม่ต่างจากเจ้าของที่เพิ่งหลบเข้าห้องน้ำเมื่อครู

คิดพลางถอนใจ แล้วความหาวตาวางเรียนในกระเป๋าก็ขึ้นมาตรวจสอบ ดูรายวิชาที่มีเรียนในวันนี้เป็นการฆ่าเวลาแทน

ในหอพักของมหาวิทยาลัย ห้องพักหนึ่งห้องจะมีนิสิตพักอยู่ร่วมกัน 2-3 คน ไม่มีการแบ่งแยกคณะหรือชั้นปี เพราะฉะนั้นการจะได้อยู่กับใครก็ขึ้นอยู่กับลำดับการจับจอง

ห้องที่นาฏยาพักก็เช่นกัน มีนาฏยาและเพื่อนร่วมห้องอีกคน คือ นางสาวอมรา เฟ็งโสตา นิสิตสาวชั้นปีที่ 1 จากคณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขานาฏยศิลป์เช่นเดียวกัน รายนี้ลงชื่อจองหอพักนิตลำดับต่อจากหล่อน พอถึงคราวประกาศรายชื่อและลำดับห้องจึงได้อยู่ด้วยกัน

อมรา เฟ็งโสตา เป็นสาวอีสานผิวเหลืองแดงนวลเนียน รูปร่างสะโอดสะอง เครื่องหน้าสวยเด่นคมคาย ครั้งแรกที่เห็น นาฏยาก็นึกอิจฉาในความงามเปล่งปลั่ง ซึ่งผิดกับหล่อน ที่แม้หลายคนจะออกปากชมว่าสวยอ่อนหวานอย่างสาวชาวเหนือ แต่นาฏยาก็รู้ดี หล่อนออกจะผอมบาง

ไปสักหน่อย

อย่างไรก็ตาม สิ่งหนึ่งที่เพิ่งมาค้นพบหลังจากอยู่ร่วมห้อง กลับเป็นข้อเสียใหญ่หลวงที่ลบล้างรูปโฉมของอมราไปจนหมดสิ้น

เพื่อนร่วมห้องของหล่อนแม้จะงามเปล่งปลั่ง แต่นิสัยโดยส่วนตัว ที่บั่นทอนความงามคือความไร้ระเบียบ มักง่าย ทำอะไรตามอำเภอใจ พานให้หล่อนที่อยู่ใกล้ๆ ต้องพลอยปวดเคียรเวียนเกล้า อย่างเรื่องที่นอน หมอน ผ้าห่ม เด็กสาวสังเกตมาสองสัปดาห์ที่อยู่ร่วมห้อง อมราไม่เคย เก็บที่นอนของตนเองเลยแม้สักวัน เลิกเรียนกลับมาแทนที่จะจัดเก็บให้ เรียบร้อยก็ไม่ทำ เสาร์อาทิตย์ที่ว่างเว้นจากการเรียนหรือกิจกรรมก็ไม่ สนใจ ซ้ำพอล่อนเตือน อีกฝ่ายกลับยกไหล่แล้วให้เหตุผลว่า

‘เก็บไปก็เท่านั้น ยังไงเราต้องดึงมาใช้เหมือนเดิม’

พวกงานซามซ็อนล่อมก็ด้วย กินแล้วก็วางทิ้งไว้ไม่ยอมล้าง กว่าจะหยิบมาล้างก็ตอนที่ซื้ออาหารมากินแล้วไม่มีจานซามจะใช้ หรืออย่าง เรื่องข้าวของ โกลัสดรโหนกก็วางตรงนั้น แต่นาญยาก็นึกประหลาดใจอยู่ อย่างหนึ่ง คืออมราสามารถหาของที่วางระเกะระกะเหล่านั้นเจอได้โดย ไม่มีที่ที่ว่าจะหลงลืม ในทางกลับกัน พอล่อนทนมไม่ไหวกับความรก จนเข้าไปช่วยจัดเก็บ อมรากลับแทบจะพลิกห้องหาของเหล่านั้น ทั้งที่ เด็กสาวคิดว่าหล่อนวางไว้ในที่ที่อีกฝ่ายเห็นได้ง่ายๆ แล้ว

ท้ายที่สุดเพื่อตัดปัญหา นาญยาจึงตั้งใจปล่อยให้เพื่อนร่วมห้อง จัดการตนเอง ถือว่าตราบไต่ที่อมราไม่ละเมิดพื้นที่และข้าวของของหล่อน เด็กสาวก็ยังพอรับพฤติกรรมอันไร้ระเบียบแบบแผนของอีกฝ่ายได้

กว่าอมราจะอาบน้ำแต่งตัวเสร็จก็เป็นเวลา 8 นาฬิกา 15 นาที นาญยานั่งรอจนหงุดหงิด ทว่าหล่อนไม่ใช่คนที่ชอบตีโพยตีพาย จึงเพียง แต่ส่งค้อนและตำหนักอีกฝ่ายเรื่องเวลา ส่วนเพื่อนร่วมห้องสาวก็ได้แต่ ขอโทษอย่างขอไปที ก่อนจะเดินนำออกจากห้องพัก ไม่สนใจเก็บซาก

ที่นอนที่รักค้างคาเตียง

“ทุกวินลินา!” นาฏยาบันทั้งซ้าย แต่ก็ไม่มีลิ้มตรวจสอบความเรียบร้อยภายในห้อง ก่อนปิดล็อกประตูแล้วเดินตามออกไป

ลงมาจากหอพักนิสิตหญิง ทั้งสองก็พากันขึ้นสะพานลอยข้ามฟากไปยังฝั่งมหาวิทยาลัย เดินเลียบไปตามทางเท้า ผ่านใต้ร่มทรงบาดาลต้นใหญ่ซึ่งปลูกเรียงรายเป็นแถวแนวตลอดทางเดิน

จากข้อมูลที่น่าสนใจก่อนการมาสอบสัมภาษณ์เข้าเรียนมหาวิทยาลัยชวกรแห่งนี้ก่อตั้งมากกว่า 86 ปี มีพื้นที่แบ่งเป็น 3 ส่วน ส่วนที่ใหญ่ที่สุดเป็นพื้นที่มหาวิทยาลัย ซึ่งกั้นอยู่ระหว่างพื้นที่โรงพยาบาลและหอพักนิสิต ภายในเป็นที่ตั้งของหน่วยงานต่างๆ รวมถึงอาคารเรียนของหลายๆ คณะ

ทางฝั่งขวาเป็นโรงพยาบาลประจำมหาวิทยาลัย อยู่ติดกับเขตมหาวิทยาลัยเพียงถนนกัน ภายในนั้นนอกจากเป็นที่ตั้งของโรงพยาบาลระดับตติยภูมิ ที่ให้บริการในเรื่องของการส่งเสริม ดูแล รักษา และฟื้นฟูสุขภาพแก่ประชาชนแล้ว ยังเป็นสถานที่เรียนรู้ฝึกฝนและเป็นที่ตั้งของบรรดาคณะวิทยาศาสตร์ทางการแพทย์

ส่วนสุดท้ายเป็นพื้นที่หอพักนิสิต ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายมือของมหาวิทยาลัย ภายในนั้นนอกจากจะเป็นที่ตั้งของอาคารหอพักนิสิตชายหญิง สนามกีฬา ทั้งกลางแจ้งและในร่ม ยังเป็นที่ตั้งของเรือนไทยริมสระบัวฉัตร อาคารอนุรักษ์ที่มีอายุเก่าแก่เทียบเท่าอายุของมหาวิทยาลัย

อาคารแห่งนี้ได้รับการซ่อมบำรุงมาหลายครั้ง มักถูกใช้ในงานพิธีสำคัญต่างๆ โดยเฉพาะงานซึ่งเกี่ยวข้องกับคณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขานาฏยศิลป์และดุริยางคศิลป์ไทย

ต้นไม้ประจำมหาวิทยาลัยชวกรคือ ‘ทรงบาดาล’ เป็นไม้ยืนต้นชอบแดด ทนความแล้ง ปลูกโดยรอบมหาวิทยาลัย ดอกเป็นสีเหลืองอร่าม ไม่ต่างจากดอกนทรีที่โรงเรียนเก่าของเด็กสาว เห็นครั้งแรกก็

หวนนึกถึงครูณนุชและความอาลัยอาวรณ์ที่มีต่อโรงเรียนแสงประทีป-พิทยาคมที่จากมา

“ไปกินข้าวเช้าก่อนดีกว่า อีกตั้ง 30 นาทีกว่าจะเข้าเรียน” อมราชวน เด็กสาวจึงพยักหน้าแล้วลอบถอนใจ ระหว่างเดินตามเข้าไปในห้องอาหารใต้ตึกเรียนคณะศิลปกรรมศาสตร์

อันที่จริง ไกลๆ หอพักนิสิตก็มีโรงอาหารเปิดอยู่ แต่ด้วยเกรงว่าจะเข้าเรียนสาย อมราจึงแนะนำให้หล่อนไปหาอะไรกินเสียที่ห้องอาหารใต้ตึกเรียนของคณะ เพื่อความสะดวกรวดเร็ว ทั้งที่ในความรู้สึกของนาฏยา รสชาติอาหารในร้านค้าใต้ตึกคณะนั้นไม่สามารถเทียบได้กับที่โรงอาหารในพื้นที่หอพักนิสิตแม่ลัคนิด

แต่ทั้งหมดทั้งปวงก็เพราะการจัดสรรเวลาที่ล้มเหลวของอีกฝ่าย นาฏยาจึงต้องยอมจ่ายเงินให้แก่อาหารที่รสชาติด้อยกว่า เพื่อแลกกับเวลาเข้าเรียน

นึกแล้วก็เจ็บใจ นี่ถ้าหล่อนหลบออกจากห้องได้ก่อนที่อมราจะเรียกตัว ปานนี้ก็คงหาอาหารอร่อยๆ ในโรงอาหารใกล้หอพักนิสิตกินไปนานแล้ว ทั้งยังเหลือเวลาอ่านหนังสือหรือเดินชมธรรมชาติรอบมหาวิทยาลัยก่อนเข้าเรียนอีกด้วย

คิดพลางก็เขี้ยวขวารวดแรงแจกในจานที่ซื้อมากินอย่างไม่นึกอยาก เพราะลองกินไปสองสามคำ ก็รู้สึกถึงความจืดชืดไม่รู้รส แต่ดูเอาเถอะ... อมราที่นั่งฝั่งตรงข้ามกลับตักอาหารใส่ปาก แทบจะเป็นคำต่อคำโดยไม่เสียเวลาเคี้ยว แม้ผมยาวดัดลอนบางที่อีกฝ่ายกลัดไว้ด้วยปิ่นไม้ตะเกียบอย่างลวกๆ จะหลุดลู่ลงระจอนข้าว อมราก็ไม่ได้ใส่ใจ เพียงแต่ปัดให้พ้นจากใบหน้าเวลาตักข้าวใส่ปากเท่านั้น

นาฏยาเห็นแล้วก็นึกเบื่ออาหารขึ้นนับพลัน รวบช้อนแล้วเลื่อนจานข้าวออกจากตัว พอติดกับที่อมราจัดการมือเข้าของตนจนหมดเกลี้ยง ก่อนจะผลักจานของตนออกบ้าง

“อัมแล้วเหรอนาฏ ทำไมกินน้อยจัง” อมราถามขณะที่ยังเคี้ยวข้าวคำสุดท้ายอยู่เต็มปาก ช้อนส้อมในจานที่ใช้เสร็จก็ไม่รวบเก็บให้เรียบร้อย ครั้นพอกลิ่นอาหารลงคอก็หันไปยกน้ำอัดลมกระป๋องขึ้นดื่ม ครู่หนึ่งจึงอ้าปากเธอเสียงดังลั่น

นาฏยาที่กำลังจิบชามะนาวริบวางแก้วลงจับพลัน ชำเลียงมองรอบข้าง ก็เห็นผู้คนหันมามองอมรากับหล่อนเป็นตาเดียว สายตาแต่ละคนบ่งบอกความตกใจระคนคาดไม่ถึง ทำเอาหล่อนอายแทบแทรกแผ่นดินหนี

“อัม! เป็นผู้หญิงทำอะไรสำรวมหน่อยสิ” นาฏยาเปิดฉากเทศนาอย่างเหลืออด ทว่ายังคงใช้เสียงนุ่มเบาให้ได้ยินแค่หล่อนกับอมราเพียงสองคน “มานั่งรอในที่สาธารณะได้ยังไงกัน...น่าเกลียด!”

“ชีวิตใครล่ะ?” อมราพูดหน้าตายพลางดึงปิ่นไม้ เอามือสาธตผมยว ม้วนเก็บแล้วกลัดปิ่นใหม่ เส้นผมยวที่หลุดร่วงติดมือหลังจากสาธตผมยวอีกฝ่ายก็ขำเป็นก๊อแลแล้วทิ้งลงในจานข้าวที่เพ็งกินหมด

นี่ก็อีกเรื่องที่ทำให้นาฏยาอัดอั้นตันใจ ความงามของอมราไม่ได้มีค่าเลยเมื่ออยู่คู่กับกริยาน่ารังเกียจและการพูดจาไม่ยุติต่อความรู้สึกคนอื่น หลายครั้งที่พูดคุยกัันแล้วเกิดการโต้เถียงจนนาฏยาไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายตั้งใจจะสื่อความหมายในสิ่งที่พูดว่าอย่างไรกันแน่

อย่างคราวนี้ที่บอกด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยไม่แยแส “ชีวิตใครล่ะ?” ก็ทำให้ออดคิดไม่ได้ว่าอีกฝ่ายอาจกำลังบอกหล่อนกลายๆ

‘ไม่ใช่เรื่องของเธอ!’

“ถ้าอย่างนั้น...ฉันเข้าเรียนดีกว่า” นาฏยาตัดบท ขณะพยายามข่มอารมณ์ไม่พอใจลุกจากที่นั่งเตรียมนำจานอาหารของตนไปวางยังที่เก็บ ทว่าไม่ทันก้าวพ้นจากบริเวณโต๊ะ บุคคลไม่พึงปรารถนา ก็ปรากฏต่อหน้าพร้อมเด็กหนุ่มที่หล่อนคุ้นเคย

“ได้เจอหน้ากันจริงๆ ชักทีนะ...นาฏยา”

ความไม่พอใจที่มีต่ออมราเมื่อครู่ล่มสลายหาย แทนที่ด้วยการนั่งงันต่อเสียงหวานบาดลึกจากนิลิตสาวที่ยืนเด่นตรงหน้า ช่างๆ เด็กหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกัน

นิลิตหนุ่มสาวคู่นี้หาญชาญจักเป็นอย่างดี ฝ่ายหญิงหน้าตาสวยเฉี่ยวด้วยเครื่องสำอาง ชื่อ มณีวาด เรื่องรู้จึ เป็นนักเรียนและนางรำของโรงเรียนมัธยมศึกษาประจำจังหวัดเชียงราย คู่แข่งตลอดกาลที่พยายามชิงชัยเอาชนะหาญชาญอยู่ตลอด และหนึ่งสิ่งที่น่าเป็นชัยชนะเหนือหล่อนก็คือนิลิตหนุ่มซึ่งกำลังยืนอยู่ข้างๆ

เขาชื่อ ธรรม์ ทับคำ เป็นรักแรกและรักเก่าของหาญชาญ ในสมัยที่ยังเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ทว่าสุดท้ายเพราะความห่างไกลทั้งตัวเขาเองก็เป็นเด็กนักเรียนของโรงเรียนประจำจังหวัดเช่นเดียวกับมณีวาด ไม่นานนักความรักของหาญชาญจึงเข้าตำรา ‘รักแท้แพ้ไถ่ลัษิต’

หาญชาญเฝ้ามองเด็กหนุ่มตรงหน้าตาไม่กะพริบ เขาสวมเสื้อนิลิตแขนยาวผูกเนกไท ใส่กางเกงขากระบอกสีกรมท่ากับรองเท้าหนังสีดำไบหน้าคมสันหล่อเหลากับคิ้วเคราคมเข้ม ยังคงมีเสน่ห์เหมือนที่เคยเป็นมาไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหนเขาก็ยังเหมือนเดิม ทว่าก็ไม่ทั้งหมดหรอก เพราะอย่างน้อยนิสัยตาของเขาก็เปลี่ยนไป

มันไม่เคยสบตาหล่อนได้จริงๆ เสียที...นับแต่เลิกรักกัน

“อยู่คณะเดียวกันแท้ๆ แต่เสียตายเป็นไม่ค่อยได้คุยกันเลยนะ”

มณีวาดเซิดหน้าสะสวย จิกตามองหาญชาญทุกครั้งที่พูดคุย บางครั้งบางคราวก็หันไปมองอมราที่ยืนอยู่ข้างหาญชาญด้วยสายตาดูแคลน

“ว่าแต่เธอพักอยู่หอในใช่ไหม คงลำบากแย่ ถ้ายิ่งง้อออกมาพักกับฉันได้นะ ฉันกับธรรม์พอยู่กันแค่สองคนที่คอนโดมีเนียมของคุณพ่อฉันใกล้ๆ มหาวิทยาลัยนี่เอง ห้องกว้างมาก อยู่กันสองคนเหงาจะตาย”

คำพูดนั้นทำให้หาญชาญค่อนข้างมองทั้งมณีวาดและธรรม์ เด็กหนุ่มเห็นเข้าก็คอยสะกิดคนรักเป็นเชิงห้ามปราม ทว่ายิ่งห้ามก็เหมือนยิ่งยุให้อีก

ฝ่ายแพลงฤทธิ์

“สนใจไหมนาฏยา มาพักด้วยกัน”

นาฏยาพยายามข่มอารมณ์อย่างถึงที่สุด รู้ดีว่ามณีวาดต้องการอะไร

อีกฝ่ายแค่ต้องการประกาศศักดาว่าเป็นเจ้าของในตัวเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างๆ ซึ่งนับว่าน่าสมเพชที่ไม่รู้จักละอายต่อสิ่งที่พูดออกมา รวกับเรื่องการอยู่ร่วมกันระหว่างหญิงชายในคอนโดมิเนียมส่วนตัวขณะยังดำรงสถานะนิสิตเป็นเรื่องที่ควรป่าวประกาศเชิดชู

“เชิญเธอตามสบายเถอะ ฉันจะเข้าเรียนแล้ว” นาฏยาตัดบทเตรียมงานไปเก็บบนชั้นวางที่ทางห้องอาหารจัดไว้ให้ ทว่ามณีวาดไวกว่า กระตุกแขนนาฏยาจนงานข้าวในมือหล่นพลัดตกลงพื้นแตกกระจาย

เสียงจานกระเบื้องหล่นแตกทำให้ทุกคนในห้องอาหารหันมามองสรรพที่ยืนอยู่ข้างๆ พยายามเข้าห้ามปราม ทว่ามณีวาดไม่แยแส ซ้ำยังผลักเขาให้ออกห่างก่อนจะหันมาจ้องนาฏยาด้วยสายตาเอาเรื่อง

“จะรีบไปไหนล่ะ คิดว่าเป็นลูกศิษย์ครูจนนุชแล้วจะเชิดหน้าใส่ฉันได้อย่างนั้นหรือ!”

หลายคนในห้องอาหารเริ่มผุดลุกพะง่อมองด้วยความสนใจ แต่ยังไม่มีการล้ำย่างเกี้ยว เว้นก็แต่อมราที่เข้ามาขวางระหว่างมณีวาดกับนาฏยา ก่อนที่เรื่องราวจะบานปลาย

“ปล่อยนาฏ ถ้าไม่ยากโดนดี!” อมราชู ทว่าอีกฝ่ายกลับเชิดหน้าท้าทาย

“ถ้าฉันไม่ปล่อยซะอย่าง เธอจะทำอะไรฉันได้...อมรา!”

อมราเบะปากยกไหล่แทนคำตอบ ไม่พูดพาลาม พอเดินประชิดตัวมณีวาดได้ก็อ้าปากเธอใส่หน้าอีกฝ่ายทันที

ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็ว ไม่มีใครทันตั้งตัว แม่นาฏยาที่ยืนอยู่ข้าง

หลังก็ต้องหันหลบ เมื่อกลิ่นอาหารและน้ำอัดลมที่เพื่อนร่วมห้องสาวเพ็ง
กินเข้าไปคลุ้งตลบอบอวล ส่วนมณีวาดที่เจอกลิ่นเรือซึ่งๆ หน้ายิ่งไม่ต้อง
พูดถึง รีบปล่อยข้อมือของหล่อน ก่อนจะผงะหงายไปชนเข้ากับบรรพ์ที่
ยืนรับพอดิบพอดิ

“อ๊า!” มณีวาดด่าลั่น สองมือโบกพัดราวจะไล่กลิ่นเรือที่คลุ้ง
ไล่หน้าเมื่อครู “ทำบ้าอะไรของแกอี๋ม น่ารังเกียจที่สุด!”

“หวาน! พอเถอะ นัมนัมนมหาวิทยาลัยนะ!” บรรพ์พยายามเตือน
พลางรังตัวอีกฝ่าย ทว่ามณีวาดกลับไม่ยอม

“บรรพ์ไม่เห็นรีว่าอี๋มมันเรือไล่หน้าหวาน! อี๋...น่ารังเกียจที่สุด!
อีชกมก!”

มณีวาดออกแรงยื้ออยู่กับคนรักหนุ่ม แต่ก็ไม่สามารถหลุดจาก
วงแขนของเขาได้ ฟากอมราไม่ได้ใส่ใจต่อคำด่า กลับหันมาคว้าข้อมือ
นาฏยาแล้วพาเดินออกจากห้องอาหารใต้ตึกคณะในทันที

ระหว่างทางเดิน นาฏยาได้แต่ก้มหน้า ไม่รู้ว่าจะอับอายหรือขบขัน
กระทั่งถูกลากมาถึงหน้าห้องเรียนในรายวิชาแรกของวัน อมราก็หันมา
พูดกับหล่อนอย่างเปิดอก

“ฉันก็พอจะรู้เรื่องระหว่างเธอกับยายหวานมาบ้างนะ แต่อย่างหนึ่ง
ที่ฉันไม่เข้าใจ เธอจะยืนให้มันด่าทำไม” อมราราพลงขมวดคิ้ว “เป็นฉัน
หน่อยไม่ได้ จะขุดโคตรด่า...หรือไม่ก็ตบมันลัคนาด รีบรองว่าสงบเสงี่ยม
ขึ้นทันตา”

“ทะเลาะกันไปก็มีแต่เรื่องนะอี๋ม” อารมณ์ขันก่อนหน้านั้นมลายหาย
ขณะที่ความตึงเครียดเริ่มก่อตัว “อีกอย่าง...นาฏก็ไม่เห็นความจำเป็นที่
เราจะต้องไปกินของบูตเน่าที่เขายื่นมาให้ อยู่เฉยๆ ไม่ต้องเดินตาม ปล่อย
ให้เขากินของเขาไปคนเดียวไม่ดีกว่าหรือ”

“แม่พระเนอะ” อมรากอดอกแล้วยิ้มเยาะ ไม่มีท่าทีซาบซึ้งหรือ
เข้าใจในสิ่งที่หล่อนบอกแม่แต่นิด “แต่ก็เข้าใจแล้วละว่า เวลาเห็นคน

ต้องเหน็บด้วยปรัชญาหรือธรรมะ จะได้ดูดีมีการศึกษาเหมือนที่เธอกำลังทำ”

นาฏยาฟังแล้วก็นิ่งอึ้ง คาคไม่คิดว่าจะได้ยินคำคำนี้จากปากเพื่อนสาว ซึ่งตอนนี้กลับหลังหันแยกตัวเข้าห้องเรียนไปแล้ว

โดยส่วนตัว นาฏยาไม่เคยมีความคิดจะใช้ธรรมะเหน็บแนมมณี-วาดหรือคนอื่นๆ อย่างที่อมรากล่าวหา หล่อนหมายความว่าพูดอันของบูตเน่าที่พูดถึงก็คือความโกรธ เกลียด อิจฉาริษยา หากใครบางคนแสดงสิ่งเหล่านั้นออกมาใส่เรา ก็เหมือนเขาคายของเน่าแล้วยื่นให้เรา ถ้าเราเดินตาม...โกรธตาม...คำทอตาม ก็เหมือนว่าเรารับของเน่าเสียเหล่านั้นมาบริโภคด้วย

แต่เนื่ออะไร...กลายเป็นอมราคิดว่าหล่อนใช้ธรรมะเหน็บแนมคน คิดแล้วก็เริ่มเห็นช่องว่างระหว่างหล่อนกับอมรา แยกห่างกันไกลทุกที ไม่เหมือนกับวันแรกๆ ที่มาอยู่ร่วมห้อง ตอนนั้นพบกันใหม่ๆ ก็วาดหวังไว้ว่าจะเป็นเพื่อนร่วมห้องที่รักใคร่ปรองดอง แต่ผ่านมาเพียงสองสัปดาห์ ลวดลายของอมราก็เริ่มออกเร็วเสียจริงๆ

กระนั้นก็เถอะ นาฏยาก็พยายามมองหาส่วนที่ดีของเพื่อนสาวจนพบ อย่างน้อยในยามที่หล่อนต้องเผชิญหน้ากับแรงกดดัน อมราก็มักจะยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือเสมอ แม้เกือบทุกครั้งจะต้องจิกกัดเหน็บแนมเป็นการปิดท้าย และด้วยข้อดีข้อนี้จึงทำให้นาฏยายังทนอยู่ร่วมกับอีกฝ่ายได้

อย่างไรก็ตาม นาฏยาไม่แน่ใจเหมือนกันว่าหากความอดทนของหล่อนหมดลง ความสัมพันธ์ระหว่างหล่อนกับเพื่อนสาวร่วมห้อง จะดำเนินอย่างไรต่อไป

ไม่รู้ว่าเป็นโชคดีหรือโชคร้ายที่นาฏยา อมรา และมณีวาด เรียนอยู่ในคณะเดียวกัน สาขาวิชาเดียวกัน พอเข้าห้องเรียนก็ต้องเจอหน้ากัน

อย่างไม้อาจหลีกเลี่ยง ยิ่งอมราไปก่อเหตุเอาไว้เมื่อช่วงเช้า ทำให้มณีวาดต้องไปล้างหน้าลบเครื่องสำอางที่อุตสาหกรรมแต่งมาฉาบหน้ามุ่มๆ ไอดำที่มองไม่เห็นก็เหมือนจะขยายตัวออกมาจากบริเวณที่มณีวาดนั่งอยู่

ฝ่ายนาฏยาก็ได้แต่ถอนใจกับคำพูดของอมราก่อนเข้าห้องเรียน จนไม่มีจิตใจซึมซับความรู้ที่อาจารย์กำลังสอน วันทั้งวันเฝ้าแต่คิดเรื่องเดิม ทั้งที่หลังจากเหตุการณ์นั้น ดูเหมือนว่าผู้พูดจะลืมเรื่องที่เคยพูดไปแล้วด้วยซ้ำ

นาฏยาเองก็เถอะ กับกรณีของมณีวาด หล่อนยังสามารถจัดการจิตใจและอารมณ์ได้สงบมากกว่า ทว่ากับคำพูดของอมราที่พูดออกมาโดยไม่ยั้งคิด เด็กสาวกลับจัดการมันแทบไม่ได้ คิดไปก็เหมือนคำที่ตนเคยพูดไว้จะเข้าตัว เพราะไปรับเอาคำพูดของอีกฝ่ายมาทำให้จิตใจหม่นหมอง จึงไม่ต่างจากการเอาอาหารสกปรกที่เขาคายทิ้งมากินต่อ

ครั้นลำบากในการจัดการอารมณ์ตัวเอง ก็นึกอยากให้อมราย้ายออกไปอยู่หอนอกเสียให้รู้แล้วรู้รอด หล่อนจะได้สบายใจขึ้น

แต่นี้ละประเด็นที่น่าสงสัย ครอบครัวของอมราทำคุณประโยชน์มากมายแก่มหาวิทยาลัยชวร บิดาของอมราเองก็เป็นศิษย์เก่า ทั้งยังเป็นผู้มีอุปการคุณต่อมหาวิทยาลัย แม่มณีวาดซึ่งเป็นหลานสาวท่านอธิการบดี ก็ยังไม่กล้ามีเรื่องกับอีกฝ่ายมากนัก แต่เพราะอะไร อีกฝ่ายถึงเลือกจะพักหอในซึ่งเต็มไปด้วยยนิสิตที่มาจากร้อยพ่อพันแม่

ก็เมื่อมีฐานะและอิทธิฤทธิ์ถึงเพียงนั้น ไม่ดีกว่าหรือ...หากไปซื้อคอนโดมิเนียมอยู่เช่นมณีวาด เวลาทำอะไรจะได้ไม่ต้องสนใจใคร อย่างเรื่องที่มณีวาดพัวพันอยู่กับคนรัก

คิดถึงที่ไร...ก็รู้สึกเจ็บแปลบในใจขึ้นมาทุกที

ถ้าถามหล่อนว่ารู้จักมณีวาดมานานแค่ไหน คงต้องเท้าความไปถึงสมัยที่ยังเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในตอนนั้นนาฏยาเป็นนักเรียนจากโรงเรียนประจำอำเภอ ส่วนมณีวาดเป็นนักเรียนจากโรงเรียนประจำ

จังหวัด

ความขัดแย้งของหล่อนกับมณีวาดในเวลา นั้น นอกจากเรื่องการ
แข่งขันระหว่างสถาบันการศึกษา ก็ยังมีความขัดแย้งสืบเนื่องมาจากความ
ไม่ลงรอยกันของครูผู้สอน

แต่แน่นอนว่า...ไม่ได้เริ่มมาจากครูของหล่อน

‘ต่อไปให้มีสืบทอดครูของพวกมัน จันทน์ก็จะเอาชนะพวกนางรำจาก
โรงเรียนประจำอำเภอให้ได้...ไม่ให้เสียชื่อครูวิภาดาแน่’

คำมั่นที่มณีวาดเคยประกาศไว้ยังคงติดอยู่ในความทรงจำของ
นาฏยา คราวนั้นท่ามกลางบรรยากาศยามบ่ายของโรงเรียนมัธยมศึกษา
ประจำจังหวัด นาฏยาและเหล่าเพื่อนนักเรียนได้เดินทางไปพร้อมกับครู
นงนุช เพื่อร่วมแสดงการฟ้อนรำยี่สิบแฉกแก่แขกผู้มีเกียรติตามคำเชิญ
ของผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมศึกษาประจำจังหวัด

ทว่าการกระทำดังกล่าวจะข้ามหน้าข้ามตาครูนาฏศิลป์ประจำ
โรงเรียนอย่างครูวิภาดาไป

เพราะแม้จะได้สิทธิ์ในการจัดระบำรำฟ้อนควบคู่กัน แต่ครูวิภาดา
กลับมองออกมาว่า ผู้อำนวยการของตนคอยสนับสนุนและเชิดชูครูต่าง
โรงเรียนจนนอกนอกหน้า สิ่งเหล่านั้นยิ่งทำให้ความสัมพันธ์อันร้าวฉานที่
มีมาแต่อดีตรหว่างครูสาวทั้งสองแตกหัก

เพื่อนครูรุ่นราวคราวเดียวกับครูนงนุชและครูวิภาดาต่างทราบกัน
ดีว่าครูสาวทั้งสองมีเรื่องบาดหมางกันตั้งแต่สมัยจำเรียนในสำนักช่างฟ้อน
ของแม่ครูคำเหือน แรกเริ่มเดิมที ความขัดแย้งก็ไม่ได้รุนแรงหนักหนา
แต่มาแตกหักก็ตอนที่ครูวิภาดาทราบว่าแม่ครูคำเหือนลอบสอนระบำลับ
ให้ครูนงนุชเพียงลำพัง อีกฝ่ายจึงจดจำเป็นความแค้นฝังใจตราบนาน
ปัจจุบัน

‘ผู้อำนวยการนี่เก่งนัก ถึงขั้นเชิญครูนงนุชผู้มีงานรัดตัวมาได้
ปฐมนิเทศฯ’ เป็นเสียงทักทายแรกเมื่อครูนงนุชลงมาจากรถตู้เดินทาง

พร้อมคณะนางรำและเหล่านักดนตรีจากโรงเรียนของตน

ทว่าเวลานั้นครูงนุชไม่ได้โต้ตอบ ท่านเพียงแค่คลี่ยิ้ม ก่อนจะพานักเรียนไปยังที่พักซึ่งทางผู้อำนวยการให้คนจัดไว้ ทำเอาครูวิภาดาซึ่งรับหน้าที่พานักเรียนออกมาต้อนรับ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน พลังซึ่งตามองตามหลัง

วันนั้นเป็นวันแรกที่นาฏยาได้พบกับเด็กสาวรุ่นราวคราวเดียวกับหล่อน ร่างระโอดสะองผิดเด็กสาวในวัยเดียวกัน แม้สวมชุดนักเรียนมัธยมปลาย ทว่ากลับดูเจิดฉายสวยเด่นกว่านักเรียนคนอื่นๆ ที่ยืนล้อมรอบครูวิภาดา

มณีวาด เรื่องรู้!

สำหรับการพบกันครั้งแรก นาฏยาไม่แน่ใจว่าคิดไปเองหรือเปล่า แต่รู้สึกได้ว่านัยน์ตาสวยคมของมณีวาดกำลังจับจ้องมองหล่อนด้วยความหมั่นแคลนและหยิ่งเชิง

ข้อประหลาดอย่างหนึ่งที่น่าสังเกตคือ ความคล้ายคลึงระหว่างมณีวาดกับครูวิภาดาที่ยืนอยู่ข้างกัน ไม่ว่าจะมองอย่างไร เด็กสาวก็รู้สึกวาทั้งลักษณะนิสัย นัยน์ตา ท่าทางที่แสดงออก ทั้งลูกศิษย์กับคุณครูช่างเหมือนกันราวกับเงาสะท้อนของอดีตและอนาคต

5

ห้องอาหารในเขตโรงพยาบาลประจำมหาวิทยาลัยในยามนี้กำลัง

เนืองแน่นด้วยผู้คน เหล่าพ่อค้าแม่ขายต่างส่งเสียงเรียกลูกค้ากันแข่งแซ่หว่ว่าท่ามกลางความแออัด แพทย์หนุ่มนายหนึ่งกลับสามารถหลบแทรกไปตามช่องทางระหว่างผู้คนได้อย่างน่าอัศจรรย์

การเคลื่อนไหวของเขารวดเร็วจนคนที่กำลังเดินเบียดเสียดพากันมองอย่างสงสัย ยิ่งได้เห็นจานข้าวราดแกงในมือทั้งสอง ต่างก็ทำหน้างราวจะถามว่า เหตุใดแพทย์หนุ่มผู้นี้จึงเคลื่อนผ่าน ‘ชอกหลืบมนุษย’ ได้โดยไม่มีเศษอาหารร่วงหล่นจากจานแม้เพียงนิดเดียว

กระทั่งมาถึงหน้าห้องรับประทานอาหารเฉพาะของเจ้าหน้าที่ ความแออัดยัดเยียดจึงสงบลง

ในห้องนั้นกรูรอบด้านด้วยกระจกใส ทำให้มองเห็นการเคลื่อนไหวของผู้คนโดยรอบ แพทย์หนุ่มเดินตรงไปยังโต๊ะอาหารที่มีชายหนุ่มในเครื่องแบบพยาบาลชายนั่งเฝ้าคางรออยู่ กระทั่งถึงแล้วจึงยื่นข้าวราดพะเนงเนื้อลงตรงหน้าอีกฝ่าย ก่อนจะแยกตัวนั่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

“พะเนงเนื้อหรือ?” พยาบาลหนุ่มที่นั่งรอขมวดคิ้ว เหนงหน้ามองแพทย์หนุ่มผู้เป็นเพื่อนอย่างเอาความ

“ฉันสั่งแล้วว่ากินพะเนงหมู ไม่ใช่เนื้อ!”

“ไม่ได้ออกไปซื้อเองก็หุบปากไปเลยไอ้แกง” นายแพทย์หนุ่มสวน

กลับทันควัน “ได้พะแนงตามที่สั่งมาให้ก็บุญแค่ไหน ยังจะมาจู้จี้เอาเนื้อเอาหมูอะไรของแกอีก ข้างนอกคนเยอะชิบหายวายปวง...ไม่เห็นหรือ”

ว่าแล้วก็ทำท่าจะคว้าจานข้าวราดแกงของพยาบาลหนุ่มกลับคืน “ถ้ามันกินยากเย็นนักก็เอามา...ฉันจะกินเอง”

“เฮ้ย...กินสิ จะบ้าหรือไง!” พยาบาลหนุ่มรีบดึงจานข้าวเข้าหาตัว พลังยั้งเย้า แต่เมื่อเห็นนายแพทย์หนุ่มหน้าตังไม่เล่นด้วยเหมือนเคย ก็นึกแปลกใจ “อะไรวะ...ล้อเล่นแค่นี้ทำอารมณ์เสียตีหน้ายักษ์ ไปกินรังแตนที่ไหนมาเนี่ย”

นายแพทย์หนุ่มก้มหน้าไม่ตอบคำถาม เอาแต่จัดการอาหารของตนไปอย่างเงิบเขิบ พยาบาลหนุ่มก็ได้แต่ขมวดคิ้วมองอย่างสงสัย กระนั้นเพราะความหิวที่มีอำนาจเหนือกว่า เขาจึงเลิกใส่ใจ หันไปตั้งหน้าตั้งตาจัดการข้าวในจานของตนบ้าง ระหว่างนั้นก็ตั้งใจเอาไว้อแล้ว รอนายแพทย์หนุ่มหายโมโหหิวค่อยซักถามก็ยังไม่สาย

ปภพ ปฐภา พยาบาลประจำตึกรักษาผู้ป่วยจิตเวช เป็นชายหนุ่มรูปร่างสันตัด เครื่องหน้าคมสัน ขณะเดียวกันก็อ่อนหวานด้วยนัยน์ตายาวรีมีประกายชุกชุน

เช่นเดียวกับนายแพทย์ธิดิภัท จิตแพทย์หนุ่มผู้เป็นเพื่อน รายนั้นก็เป็นหนุ่มอารมณ์ดี สดส่วนใกล้เคียงกับพยาบาลหนุ่ม จะผิดกันก็แต่เรื่องสีผิวและความคมเข้ม ซึ่งปภพนับว่าเป็นรอง

ปภพเป็นคนค่อนข้างขาว ผิวละเอียดเนียนเกลี้ยงราวผู้หญิง ทำให้ถูกมองว่าเป็น ‘ผู้ชาย’ น้อยกว่าธิดิภัท ซึ่งเป็นหนุ่มผิวเข้ม อันนับเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งที่ทำให้เหล่าสาวน้อยสาวใหญ่ต่างพากันกล่าวขานว่าเป็นหนึ่งในสิบแพทย์หนุ่มที่มีเสน่ห์ที่สุดในโรงพยาบาลชวร

อย่างไรก็ดี เมื่อคนหล่อหน้าเข้มกับคนหล่อหน้าหวานต้องมาเป็นเพื่อนสนิทกัน ข้าวคราวซุบซิบนินทาจึงไม่พ้นเรื่องที่ว่าพวกเขาเป็นพวกนิยมไม่ป่าเดียวกัน ธิดิภัทไม่ได้ให้ความสลักสำคัญกับข้าวลือขื่อนี้มาก

นัก เพราะเขาไม่เคยคิดอะไรเกินเลยกับปรภพมากกว่าคำว่าเพื่อน

แต่ปรภพนี่ลึกกลับตีโพยตีพายเสียยกใหญ่ เพราะเรื่องดังกล่าวทำให้เขาซวดสาวๆ ไปอย่างช่วยไม่ได้ ก็ความที่เป็นผู้ชายหล่อหน้าหวาน ทั้งยังเป็นพยาบาลจึงทำให้คนรอบข้างมองว่าเขานุ่มนวล นี่ยังมาซ้ำเติมว่าเขาเป็นพวก ‘รักร่วมเพื่อน’ กับนายแพทย์หนุ่มอีก อย่างนี้มีหรือที่สาวคนไหนจะกล้ำมอง

แต่นั้นละ...เอาเข้าจริง พยาบาลหนุ่มก็มักรับส่งมุกคู่รักกับธิดิภัทให้คนรอบข้างได้กริ๊ดกร๊าดเสมอ

“เป็นอะไรไป...คิดถึงไอ้เก่าหรือไง”

ปรภพเฝ้าหลังจากเห็นแพทย์หนุ่มกินข้าวไปหลายคำ

นายแพทย์ธิดิภัทเองก็เหงงหน้ำขึ้นสบตา ก่อนจะส่งเสียงหัวเราะในลำคออย่างนึกขัน

เป็นเรื่องปกติที่ปรภพมักหยิบเรื่องของนพพรซึ่งเป็นน้องชายของเขามากระเจ้าเย้าแหย่นายแพทย์หนุ่มผู้เป็นเพื่อน เพราะรู้ดีว่า ไม่ว่าอีกฝ่ายจะหงุดหงิดด้วยสาเหตุใดก็ตาม เมื่อเขาล้อเลียนด้วยเรื่องของน้องชาย ‘วัยสาว’ ธิดิภัทจะต้องอารมณ์ดีเสมอ

ปรภพทราบดีว่า นพพร ปุรภา น้องนุชสุดท้องที่บ้าน แอบนิยมชมชอบเพื่อนของเขาเป็นการส่วนตัว ธิดิภัทที่เป็นชายแท้เองก็รู้ แต่ก็ไม่ได้นึกถึงเลย หนำซ้ำยังชอบหยอกเย้าหยอดคำหวานจนปรภพต้องปرامอยู่บ่อยๆ เพราะเกรงว่าเรื่องราวจะเลยเถิด โดยลืมนึกไปว่าเวลาที่เขาเย้าธิดิภัทด้วยเรื่องของนพพร ดูจะมากกว่าที่ฝ่ายแพทย์หนุ่มทำเสียอีก

“ไฉน...ตอนนี้นำเป็นแห่ พอลันจะเอาจริงขึ้นมาละ ทำหวงน้องสาวเขียว” ธิดิภัทเย้าคั้น แล้วก็ลงจัดการอาหารในจานต่อด้วยท่าที่เอร็ดอร่อยผิดจากที่แรก ทำเอาปรภพส่ายหน้าพาลงยิ้ม

เป็นอันว่านายแพทย์ธิดิภัทอารมณ์ดีขึ้นแล้ว ไม่ว่าก่อนหน้านี้จะหงุดหงิดด้วยความคับข้องใจของคนในโรงอาหาร หรือความยุ่งยากใจ

ในการรักษาอาการของผู้ป่วย แต่ที่แน่ๆ ความเครียดทุกอย่างกลับบรรเทาเบาบางลง เมื่อเขากระเซ้าถึงนพพรเพียงคนเดียว

“แหม...น้องสาวคนเดียวของฉันนี่หว่า จะไม่ให้หวังได้ยังไง” ปภพว่าแล้วก็ก้มหน้าจัดการอาหารในจานต่อ

ครั้นเคี้ยวตุ้ยกลืนข้าวลงคอไปได้อีกคำ จึงตั้งใจหันไปพูดกับธิดัทท์ แล้วก็พบว่าข้าวและกับในจานของนายแพทย์หนุ่มนั้นจวนเกลี้ยง ทำเอาปภพตาเบิกโตอย่างคาดไม่ถึง

“อะไร! พูดถึงไอ้เก่าแค่นี้ เจริญอาหารขึ้นมาลิบเท่าเลยหรือ”

ธิดัทท์ยกคิ้วพลางเคี้ยวตุ้ย กลืนลงคอเรียบร้อยก็กวาดข้าวและกับที่เหลือในจานใส่ปากคำสุดท้าย เป็นอันจบพิธี

“โอ้โฮ! อย่างนี้เห็นที่จะต้องชวนไปกินมื้อเย็นที่บ้านแล้วละ ฉันว่าถ้าได้เห็นหน้าไอ้เก่าโกลัๆ ซี่คร้านแกจะกินทั้งจานสามช้อนล่อม” ปภพเย้าต่อ ทำเอาธิดัทท์หัวเราะร่วนจนคนโດยรอบหันมามอง

“ไอ้บ้า ไม่ใช่คนแล้วละอย่างนั้น”

“ว่าแต่จะไปกินข้าวเย็นที่บ้านฉันหรือเปล่า นี่เจ้าของบ้านตนเองนะเว้ย” พยาบาลหนุ่มเข้าเรื่อง “วันนี้พี่กึ่งกลับมาบ้าน ทำอาหารมื้อใหญ่เลย ฉันจะได้พาน้องเขยไปโชว์ตัวด้วย”

“ทำเป็นพูดดีไปไอ้แก ถ้าฉันรักน้องเก่าของแกขึ้นมาจริงๆ แกต้องรับผิดชอบนะเว้ยเฮ้ย เซียร์เหลือเกินไอ้เน่” แพทย์หนุ่มพูดกับปภพด้วยสีหน้าเอาจริง ทว่าพยาบาลหนุ่มกลับยกมือท้วงหัวล้อเลียน

“อย่างนั้นสิ!” ปภพย้ำแล้วยั้กคิ้ว “ฉันอยากได้แกเป็นน้องเขยเสียเต็มประดา แต่บอกไว้อย่าง ถ้าเกิดแกทำน้องสาว ‘สุดที่เลิฟ’ ของฉันเสียใจละก็ นาดู”

เป็นอีกครั้งที่นายแพทย์หนุ่มหัวเราะเสียงลั่น ทำเอาเจ้าหน้าที่ทั้งหญิงชายที่นั่งรับประทานอาหารโดยรอบหันมามอง แม้ปภพจะจู้ปากทำหน้าดูเป็นเชิงเตือน แต่อีกฝ่ายกลับไม่ยี่หระ อย่างดีก็แค่พยายามกลั้น

เสียงหัวเราะเท่านั้น

“ฉันว่าไอ้คำว่า ‘สุดที่เลิฟ’ ของแกเนี่ย ไม่ให้ความรู้สึก ‘เลิฟ’ อย่างปากเลยอะ” ธิติภัทค่อนข้างให้ หลังจากสงบอารมณ์ชั้นลงได้

“แหม...ใครรักมันลงกุกี้ไหวล่ะ” ปภพว่าพลางทำหน้าระอาโลก แต่ครูเดียว สีหน้าก็เปลี่ยนเป็นตลกใจ ล้อเลียนนายแพทย์หนุ่ม “อ้อ...ลืมไป ยังมีแกอีกคนที่รักมัน ฉันต้องไหว้แกสินะ”

ปภพว่าพลางก็ก้มลงไหว้อย่างเรียบร้อย “ผมไหว้ครับ คุณหมอภัท”

ธิติภัทกลับหัวเราะ ไม่รู้เป็นอะไร ทุกครั้งที่ปภพยกเรื่องของนพพร มาเป็นประเด็นพูดคุย นายแพทย์หนุ่มมักจะรู้สึกสบายใจและมีความสุข ทุกครั้ง ยิ่งเวลาได้พบหน้าน้องชายของเพื่อนกับกิริยาอาการเขินอายที่ อีกฝ่ายพยายามเก็บงำ นายแพทย์หนุ่มยิ่งชอบใจที่จะแกล้งให้อีกฝ่าย เขินอายจนเก็บอาการไม่อยู่

เขาแน่ใจว่าตนเองไม่ได้มีรสนิยมรักใคร่ชอบพอกันเพศเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายคนไหน แม้แต่ปภพที่คนโดยรอบมองว่าเป็นคู่รัก

แต่กับนพพร ธิติภัทกลับไม่อาจบอกได้ถึงสาเหตุของความรู้สึก เอ็นดูและมีความสุขยามหยอกเย้า แม้เชื่อมั่นเสมอว่ามันไม่ได้เจือปนด้วยความรู้สึกรักฉันผู้สาวเหมือนที่เขามีให้ผู้หญิง ตรงกันข้าม...มันกลับเป็น ความผูกพันลึกซึ้ง เป็นความรู้สึกถูกชะตาและปรารถนาให้อีกฝ่ายมีรอยยิ้ม มากกว่าสิ่งอื่นใด

“เฮลสิ ไปก็ไป ประหยัดค่าอาหารมือเย็น” ธิติภัทรับคำ ก่อนจะหัน ไปจួយน้ำมาดื่มจนหมดแก้ว เป็นอันเสร็จสิ้นมื้อกลางวัน ขณะที่พยาบาล หนุ่มกลับหิรตามองเขาด้วยความสงสัย

“แค่ประหยัดเท่านั้นหรือ” ปภพถามย้า ราวจะให้เขารับสารภาพว่า ต้องการไปพบนพพรเป็นประการสำคัญ แต่คนอย่างนายแพทย์ธิติภัท หรือจะยอมเสียฟอร์มให้พยาบาลหนุ่ม ไม่มีทางเสียละ

“ฉันอยากไปดินเนอร์กับแกยังงี้ล่ะ” ธิติภัทกล่าว นัยน์ตาหยาด

เยี่ยมจนปภพทำหน้าเหยเก “รักนะตัวเอง”

ว่าแล้วก็โหม่ตัวหอมแก้มพยาบาลหนุ่มฟอดใหญ่ทั้งซ้ายขวา ทำเอาเจ้าตัวนึ่งอึ้ง กว่าจะได้สติ แพทย์หนุ่มตัวแสบก็วิ่งหนีหาย ทั้งให้เขานั่งที่อ้อมอ้ายท่ามกลางผู้คนที่ยิ้มด้วยความสนใจ ร้ายยิ่งกว่าคือแพทย์และพยาบาลสาวหลายกลุ่ม กลับหันไปซุบซิบนินทาด้วยท่าทางไม่ไว้วางใจ ทำเอาปภพต้องรีบแน่น ทั้งมือกลางวันที่ยังเหลือค้างแทบแทรกแผ่นดิน

“เวลา... 18 นาฬิกา”

เสียงรายงานเวลาดังจากเครื่องเสียงติดรถยนต์ ทว่าปภพที่กำลังบังคับพวงมาลัยไม่ได้ใส่ใจมากไปกว่าการพยายามนำรถยนต์สีดำของตนเล่นออกสู่ถนนด้านหน้า

เขาจอดรถรออยู่หน้าประตูรั้วเหล็กดัดของโรงพยาบาลชวกร เผาคอยให้รถที่เล่นผ่านอย่างต่อเนื่องเว้นช่องว่างเกือบ 15 นาที กระทั่งแทรกตัวเล่นสู่ถนนจนถึงทางกลับรถ พยาบาลหนุ่มก็หักพวงมาลัย เลี้ยวโค้งไปสู่เส้นทางกลับบ้านที่ตนเองคุ้นชิน

“ไอ้แก่ง... 18 นาฬิกาแล้ว ยืนตรงเคารพธงชาติสิวะ” นายแพทย์ธิตินัทที่นั่งเบาะข้างคนขับกล่าวด้วยน้ำเสียงสนุก ทว่าสำหรับปภพที่กำลังมองหาเส้นทางเพื่อเอารถแทรกเข้าไปในยามการจราจรติดขัด กลับไม่นึกสนุกด้วย

“เล่นอะไรให้มันรู้เวลาเวลาหน้อยเถอะไอ้ภัก จันละยังปวดหัวอยู่รถติดจิบบหายวายปวง”

“อะไรกัน อารมณ์เสียหรือไงจะที่รัก”

นี่ก็อีกเรื่อง คงดีใจว่าจะได้เจอน้องชายสุดที่รักของเขากระมัง ถึงได้มีอารมณ์ล้อเล่น เกี้ยวพาราสีกริ๊บไม่เข้าท่า

“ไอ้หมอโรคจิต แกนี่เป็นหมอโรคจิตสมบูรณ์แบบจริงๆ จันยังไม่ได้คิดบัญชีเรื่องที่แกขโมยหอมแก้มจันกลางห้องอาหารนะ ถ้าไม่อยาก

โดนส่งห้องฉุกเฉินด้วยอาการหัวแตก อย่าได้มาแตะเนื้อต้องตัวฉันอีก” ปภพปั่นหน้ากล่าวจริงจัง ทว่าธิดิภทไม่แยแส ยังคงพูดต่ออย่างนึกครึ้มในอารมณ์

“เหม...เดี๋ยวนี้ทำหวงเนื้อหวงตัวจังนะปภพศรี เป็นสาวพรหมจรรย์หรือจ๊ะตัว”

มือของปภพไวก่ความคิด จួយคว่ำหนังสือพิมพ์ที่มักติดรถมาอ่านปาใส่เต็มแรง ทำเอาธิดิภทเอี้ยวตัวหลบแทบไม่ทัน

“อะไรวะ แค้นต้องปาข้าวของใส่ ทำอย่างนี้เพื่อนเสียใจนะเว้ยเฮ้ย” แพทย์หนุ่มกล่าวด้วยสีหน้าน้อยเนื้อต่ำใจ ทำท่าคล้ายจะสะอื้น ทว่าปภพรู้ดี ทั้งหมดเป็นการตีหน้าเศร้าเล่าความเท็จ แม้อีกฝ่ายจะเคยใช้บ่อยเพื่อออดอ้อนแพทย์กับพยาบาล ทั้งสาวแก่แม่มายให้ใจอ่อนยอมให้ความช่วยเหลือ ทว่ามันกลับไม่เคยใช้ได้ผลกับเขาแม้แต่ครั้งเดียว

“พอเลย วิธีนี้ใช้ไม่ได้ผลกับฉันหรอก เฮ้อ! รถก็ไม่ขยับเลยเว้ยเฮ้ย” วาฬางก็ละพวงมาลัย ทิ้งตัวลงเบาะอย่างไม่สบอารมณ์

เย็นวันนี้เขาเลือกถนนผิดสายจริงๆ แต่จะว่าไป ถนนเส้นระหว่างโรงพยาบาลกับมหาวิทยาลัยก็ไม่เคยที่จะมีการจราจรติดขัด ไม่รู้ว่าวันนี้เกิดเหตุอะไรขึ้นจึงทำให้รถราไม่ขยับแม้เพียงนิด

หรือบางที...อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยเพิ่งเปิดภาคเรียน

“ถ้ารถจะติดขนาดนี้ ฉันขอขึ้นนะเว้ย เมื่อวานอยู่เวรก็โดนตามทั้งคืน” แพทย์หนุ่มกล่าวจบก็เอนหลังลงเบาะ อ้าปากหาวหวอด แล้วปรับที่นั่งให้เหมาะกับการเอนนอน ปภพอนุญาต ก่อนจะหันไปเปิดเพลงเบาๆ จากเครื่องเสียงติดรถยนต์

‘ฟังมาซิฟัง ฟังเรื่องรักเอย

ใครแม่นเคยมีต้องฟัง

แม้จะช้าตรม หรือขึ้นชมบ้าง

แต่ที่เราควรจำฝังใจ'

ได้ยินเพลง ธิติภักทกลับหลับไม่ลง แอบหรีตามองคนเปิดฟัง เห็นว่ากำลังนั่งเอนหลังทอดสายตาเหม่อไร้ทิศทาง

นายแพทย์หนุ่มจำได้ดี เป็นเพลง “คนข้างเคียง” ของ ‘วงฟรุตตี้’ วงดนตรีในยุค 80-90 ยุคแรกๆ ของบริษัท อาร์เอส โปรโมชั่น ทว่าที่จดจำได้ ไม่ใช่เพราะเขารักใคร่จะฟังเพลงเก่าแต่ประการใด แต่เป็นเพราะภาพต่างหากที่ชอบฟังเพลงยุค 80-90 นัก พอเกิดอาการออกหักจากคนรักที่หมยมนั้นมีมือว่าจะแต่งงาน เพลงดังกล่าวก็กลายเป็นเพลงประจำตัวไปโดยปริยาย

เวลานั้นธิติภักต้องปลอบใจเสียดายใหญ่ ใช้เวลานานหลายสัปดาห์กว่าจะทำให้ภาพซึ่งเป็นเพื่อนร่วมหอพักนิสิตชายสงบใจลงได้ จนกลายเป็นความสนิทชิดเชื้อ ส่งผลให้ธิติภักได้รับสิทธิพิเศษ ไปเที่ยวบ้านของปภพ พร้อมพบปะพี่สาวกับน้องชายของอีกฝ่ายในฐานะเพื่อนสนิท

ตอนนั้นเองที่ธิติภักได้รู้จักครอบครัวปฐมาเป็นครั้งแรก และได้รับรู้ความจริงว่า พี่น้องปฐภาคดูเหมือนจะอาภัพความรักกันทั้งตระกูล

‘วริษา ปฐภา’ หรือที่ใครๆ เรียกกันว่าพี่กิ้ง เป็นพี่สาวคนโตของบ้าน คอยดูแลน้องๆ แทนบิดามารดาที่มักใช้ชีวิตหลังวัยเกษียณไปกับการท่องเที่ยวรอบโลก อายุขานามของหล่อนก็ 35 ปี เป็นคนบุคลิกนิ่งขรึมระเบียบจัด ไม่ค่อยแสดงอารมณ์ความรู้สึก ซึ่งนับเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้หล่อนดำรงตนเป็นสาวโสดมาได้อย่างสง่างาม

วริษาจบการศึกษาวិทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาเทคนิคการแพทย์จากมหาวิทยาลัยมหิดล ปัจจุบันทำงานเป็นหัวหน้าห้องชันสูตรประจำโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดนครปฐม ทราบจากปภพว่าหล่อนเที่ยวไปเที่ยวมาระหว่างนครปฐมกับกรุงเทพมหานคร โดยสัปดาห์ทำงานใดที่มีเวรรอเรียกตัว ก็จะพักอยู่ที่บ้านพักของทางโรงพยาบาล แต่ถ้าว่างจาก

การอยู่เวร หญิงสาวก็จะกลับมาพักที่บ้านตามปกติ

ส่วน ‘ปภพ ปุรภา’ พยาบาลหนุ่มวัย 26 ปีก็เป็นที่รู้จักถึงความทะล้นทะลึ่งและอารมณ์ดี การได้เรียนมหาวิทยาลัยเดียวกัน พักห้องเดียวกัน ทำงานในโรงพยาบาลเดียวกัน ก็ยิ่งทำให้ทั้งปภพกับจิตติภัทสนิทสนมกลมเกลียว เรียกได้ว่าแคะมองตา ต่างฝ่ายต่างก็รู้แล้วว่าอีกฝ่ายกำลังคิดอะไร

รายนี้ก็เคยมีคนที่รักกับเขาอยู่หนึ่งคน เป็นคนรักตั้งแต่สมัยเรียนชั้นมัธยมศึกษา หมายถึงเมื่อก่อนเมื่อเรียนจบมหาวิทยาลัยก็จะแต่งงาน แต่ท้ายที่สุดด้วยระยะทางที่ห่างไกล สาวเจ้าก็ทิ้งพยาบาลหนุ่มไปมีรักใหม่กับคนใกล้ตัว โดยให้เหตุผลที่ต้องเลิกร้างว่า ปภพเล่าเรียนจนไม่มีเวลาให้ ทั้งที่ในความเป็นจริง แพทย์หนุ่มทราบดีว่าเพื่อนของเขาพยายามเจียดเวลาให้คนรักอยู่เสมอ แต่เพราะฝ่ายหญิงไปมีคนอื่นจึงหาข้ออ้างเลิกราโดยไม่ให้ตนเองกลายเป็นคนผิดในสายตาของคนรอบข้าง สร้างความเจ็บช้ำน้ำใจแก่ปภพมาถึงปัจจุบัน

น้องนุชสุดท้องอย่าง ‘นพพร ปุรภา’ เป็นคนอารมณ์ขี้เล่นๆ ลงๆ ทั้งยังเป็นคนเดียวในบ้านที่ไม่ยินยอมพร้อมใจจะเรียนสายวิทยาศาสตร์ การแพทย์เหมือนพี่ๆ เขาประชดทางบ้านด้วยการเรียนคณะอักษรศาสตร์ แล้วหันมาเอาดีด้านการเป็นนักเขียน นักแปล จนเวลานี้ก็เพิ่งจบเป็นบัณฑิต เตรียมรับพระราชทานปริญญาบัตร ทั้งยังทำงานเขียนงานแปลให้แก่สำนักพิมพ์มีชื่อหลายแห่งในนามปากกา ‘จกกลณี’

ในความอภัพรักทั้งหมด จิตติภัทเห็นว่านพพรดูจะหนักหนาสาหัสกว่าพี่ๆ เพราะจากที่เคยได้ฟังปภพบอกเล่า นพพรเป็นผู้ชายที่มีรสนิยมนรักชอบเพศเดียวกัน เคยคบหามีคนรักมาแล้วหลายคนแต่ก็ต้องผิตหัวงชั่วคราวแล้วซ้ำอีก โดยส่วนใหญ่มาจากประเด็นที่ตนเองต้องกลายเป็นตัวสำรองของคนรัก และนพพรเองก็เป็นคนถือเกียรติยศศักดิ์ศรี ไม่ยอมเป็นของเล่นของใคร จึงตัดสินใจจบปัญหาด้วยการบอกเลิกคนรัก

ทว่าเมื่อความรักเวียนมาอีกหน วงจรรักที่นพพรต้องพบเจอก็จะเกิดขึ้นและจบลงในรูปแบบเดิม แม้พี่ๆ จะเป็นห่วงและพยายามช่วยเหลือ แต่ก็ไม่สามารถช่วยอะไรได้มากนัก

กระทั่งธิดัทธได้เห็นนพพร ความสงสารที่มีมาแต่แรกก็ยิ่งเพิ่มพูนคละคล้าด้วยความเอ็นดูและปรารถนาดี ต้องยอมรับว่าความรู้สึกเช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นกับเขา ไม่ว่าจะกรณีหญิงชายคนไหน หากเป็นรายอื่นๆ อย่างมากก็เป็นเพียงความเสน่หารักใคร่อยากได้ครอบครอง เมื่อพบหญิงสาวที่ถูกตาต้องใจ หรือไม่ก็เป็นการหวังใยฉันทนเพื่อน ที่มีต่อปภพ และเพื่อนผู้ชายคนอื่นๆ

ทว่ากับชายหนุ่มรุ่นน้องร่างสูงโปร่งผิวขาว หน้าตาจิ้มลิ้มน่ารัก ใครจะเชื่อ...ความรู้สึกประหลาดเช่นนั้นกลับเกิดขึ้น

ครั้งแรกที่บอกปภพ เพื่อนหนุ่มกลับล้อเลียนเขาว่าคงพบคนที่ใช่แต่มันจะเป็นไปได้อย่างไร คนที่ใช่ของเขาจะกลายเป็นชายหนุ่มหน้าใส มีหน้าขำยังเป็นน้องชายของเพื่อนสนิทอีก ประการสำคัญ เขาไม่ใช่ผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศไปในแนวทางนั้น เมื่อคิดไม่ตกก็พลอยปวดเคียรเวียนเกล้าไปพักใหญ่

กระทั่งได้พบหน้ากันบ่อยครั้ง ได้ทราบจากการบอกเล่าของปภพว่า นพพรแอบชื่นชอบเขาเป็นพิเศษ ธิดัทธก็พลอยดีใจ ยิ้มหัวเราะได้ ครั้นลองทำใจเป็นกลาง เลิกคิดวิตก ก็สามารถให้คำตอบแก่ตนเองได้ว่าไม่ว่าความรู้สึกที่เขามีต่อนพพรจะเป็นไปในรูปแบบใด เขาก็จะไม่เก็บมาคิดใส่ใจใหุ้่นวาย รู้เพียงแต่ว่าเป็นความรู้สึกที่ดี ทำให้มีความสุข แค่นั้นก็เพียงพอแล้ว

‘ใครมีคอนรักจริง ก็อวยพรจงให้สมใจ

แต่ถ้าใครมีรักหลง อย่าตรม

รักมีพ่าย รักมีให้ รักมิได้ให้ใครสุขสม

อย่าตรอมตรม ของงม่นใจ'

เสียงเพลงเรียกสติติดภักให้หันกลับไปหรือตามองพยาบาลหนุ่มผู้
เป็นเพื่อนอีกครั้ง ปภพยังคงนั่งเหม่อ ขณะที่รถซึ่งติดเป็นขบวนยังไม่มี
ที่ท่าขยับ หากให้เดา เวลานี้อีกฝ่ายคงกำลังคิดถึงเรื่องราวความรัก
ครั้งเก่าที่ล้มเหลวกระมัง

แต่นั้นละ...ถ้าเป็นเขาก็คงทำได้ยาก

คิดแล้วก็หลับตาลงเพื่อจับจริงๆ หอดอารมณ์ไปตามบทเพลง
พร้อมปล่อยยให้กล้ำเนื้อทุกส่วนคลายตัว กระนั้นในใจก็ยังคงเป็นห่วง
เพื่อนหนุ่ม ก็ได้แต่ภาวนาว่าถ้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริง ขอให้ปภพได้เจอคนที่
ใช่ และเป็นเนื้อคู่ในเร็ววัน

